

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/11/2015
Identifikačné číslo spisu:	9514100050
Dátum vydania rozhodnutia:	23.11.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9514100050.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a členov senátu JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej v trestnej veci obžalovaného L. O. a spol. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí 23. novembra 2017 o odvolaniach prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných V. B., L. O. a B. X. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo 17. júna 2015, sp. zn. BB - 4T/ 15/2014 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. napadnutý rozsudok s a z r u š u j e v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec s a vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo 17. júna 2015, sp. zn. BB - 4T/15/2014 boli obžalovaní L. O. a W. N. v bode 1/ uznaní za vinných z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. (obž. L. O.) a podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. c) Tr. zák. (obž. W. N.), a obžalovaní V. B., L. O. a B. X. v bode 2/ zo zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1 Tr. zák. formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. b) Tr. zák. (obž. V. B.), z obzvlášť závažného zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. d), ods. 4 písm. a), ods. 5 písm. a) (správne písm. c)) Tr. zák. (obž. L. O.) a z obzvlášť závažného zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. (obž. B. X.) na tom skutkovom základe, že
v bode 1/

L. O. s doposiaľ neznámou osobou ako člen zločineckej skupiny, ktorej členovia sú označovaní ako „M.“ na základe požiadavky člena tejto skupiny W. N. prostredníctvom ďalšieho člena skupiny L. B. za finančnú odmenu v sume najmenej 3.000,- € sa dňa 2. marca 2011 v čase okolo 09.20 hod. v L. na čerpacej stanici Z. na K. ulici v L. vyhrážal poškodenému W. O., nar. XX.XX.XXXX takým spôsobom,

že po tom ako sa poškodený zohol na zadné sedadlo svojho motorového vozidla Hyundai Santa Fe, ev. č. X. počul nejaké puknutie, na čo sa otočil a zbadal, že zo zadného okna za vodičom osobného motorového vozidla Škoda Octavia čiernej farby neznámeho evidenčného čísla stojaceho na K. ulici v L. na neho mieril obžalovaný L. O. doposiaľ nezisteným predmetom pripomínajúcim hlavu s tlmícom, pričom k výstrelu ani k zraneniu W. O. nedošlo,
v bode 2/

V. B. v roku 2009, pred dňom 6. októbra 2009 na doposiaľ nezistenom mieste v Z. oslovil L. B. stým, že bude mať osobu W. N., nar. XX.XX.XXXX, ktorá bude platiť za ochranu za finančnú odmenu, na čo L. B. ako hierarchicky najvyššie postavená osoba v jednej časti zločineckej skupiny, ktorej členovia sa označujú ako „M.“, kontaktoval, s príslubom finančnej odmeny za vykonanie fyzického útoku na osobu poškodeného W. N., v bližšie nezistený deň roka 2009 pred dňom 6. októbra 2009, v Z., F. N. ako nižšie postaveného člena zločineckej skupiny „M.“, ktorého súčasne inštruoval, akým spôsobom má byť fyzický útok vykonaný. F. N. sa spojil s L. O., rovnako členom zločineckej skupiny „M.“, o zadaní od L. B., pričom spoločne naplánovali a zorganizovali fyzický útok na W. N., k čomu oslovili B. X. a M. H. ako ďalších členov zločineckej skupiny „M.“. Dňa 06. októbra 2009 po tom, čo sa na spáchanie skutku pripravili v čase okolo 09.30 hod. na ulici L. medzi obytnými domami s popisným číslom X. a X. v Z. napadli poškodeného W. N., ktorý ako vystúpil z osobného motorového vozidla zn. Mercedes Benz S 65, EČV: E. XXX P. začul výzvu „polícia“, „polícia“, „ľahni si na zem“, kde z tam zastavujúceho motorového vozidla - dodávky zn. Mercedes Vito striebornej farby s tmavými sklami, EČV: Z. vystúpili s čiernymi kuklami na hlavách L. O., F. N., B. X. a M. H., jeden z nich udrel poškodeného do oblasti hlavy následkom čoho tento padol na zem a tam ho menovaní kopali a udierali roxorovými tyčami a teleskopickými obuškami po celom tele, jeden z páchateľov držal v ruke krátku guľovú zbraň, mieril na poškodeného a kričal „otoč sa“, „hlavu dole“, pričom celý incident trval do 30 sekúnd a následne L. O., F. N., B. X. a M. H. nastúpili späť do motorového vozidla a odišli z miesta činu preč. Týmto konaním spôsobili poškodenému W. N. otvorenú dislokovanú trieštivú zlomeninu ľavej pŕšťale vnútrokĺbneho charakteru, dislokovanú zlomeninu ľavej ihlice v dolnej časti, prasknutie kosti pravého členka z vnútornej strany, tržné rany hlavy v oblasti záhlavia o dĺžke 2 cm a v čelovej časti vo vlasoch o dĺžke 1,5 cm, povrchové pomliaždenie pravého obočia, pomliaždenie pravého zápästia, oderky a pomliaždenie chrbta a povrchové pomliaždenie hrudníka a brucha s dĺžkou pracovnej neschopnosti 6 mesiacov, pričom v dôsledku týchto zranení u poškodeného vznikli trvalé následky v obmedzení hybnosti ľavého kolena s nemožnosťou plného vystretia, obmedzenie hybnosti ľavého členka a zníženie svalovej sily ľavého stehna. Niekoľko dní po spáchaní skutku V. B. kontaktoval poškodeného W. N. s cieľom, aby sa tento obrátil na L. B. ohľadne poskytnutia tzv. „ochrany“ zo strany L. B. členov zločineckej skupiny „M.“ a to za bližšie nezistenú finančnú odmenu, následne V. B. zorganizoval stretnutia W. N. s L. B., ktorý ponúkol W. N. zabezpečenie tzv. „ochrany“ jeho osoby za finančnú odmenu, čo tento však odmietol.

Obžalovanému L. O. podľa § 44 Tr. zák. súd upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák., pretože pokladal trest uložený skorším rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 10/2012 v trvaní 25 rokov odňatia slobody so zaradením na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia a uložením ochranného dohľadu v trvaní troch rokov na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

Obžalovanému W. N. podľa § 44 Tr. zák. súd upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák., pretože pokladal trest uložený skorším rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 24. marca 2015, sp. zn. BB-3T/42/2014 vo výmere 20 rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody v ústave s maximálnym stupňom stráženia a uložením ochranného dohľadu v trvaní dvoch rokov na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

Obžalovanému V. B. uložil podľa § 190 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) rokov a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ho zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému B. X. podľa § 44 Tr. zák. súd upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák., pretože pokladal trest uložený skorším rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 10/2012 v trvaní 22 rokov odňatia slobody so zaradením na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia a uložením ochranného dohľadu v trvaní troch rokov na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

Obžalovaného L. E., nar. XX. T. XXXX v B. Z., trvalý pobyt G. XX/A, Z.,

podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR sp. zn. VII/2 Gv 117/13-1000-143 z 25. apríla 2014 pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f) Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

W. N. ako člen zločineckej skupiny, ktorej členovia sa označujú ako „M.“ a pôsobiaci priamo pod hierarchicky najvyššie postaveným členom celej zločineckej skupiny s prezývkou „N.“, požiadal na bližšie nezistenom mieste a v bližšie nezistený deň pravdepodobne začiatkom roku 2010 Y. Z., ako hierarchicky najvyššie postavenú osobu v jednej časti, tej istej zločineckej skupiny „M.“, o zabezpečenie vykonania únosu W. O., nar. XX. XX. XXXX, prostredníctvom Y. Z. podriadených, nižšie postavených členov zločineckej skupiny „M.“, za čo sľúbil odmenu 15.000,- €, kde následne W. N. v bližšie nezistený deň roka 2010 pred dňom 25.07.2010 pravdepodobne v priestoroch J. na W. Y. č. XX v Z. oslovil Y. Z. s tým, že zmenil objednávku z únosu na usmrtenie W. O. a zvýšil odmenu na sumu 35.000,- €, na čo Y. Z. zadal uvedenú objednávku na usmrtenie W. O. s prísľubom uvedenej finančnej odmeny na bližšie nezistenom mieste L. O., ako nižšie postavenému členovi zločineckej skupiny „M.“, pričom W. N. okrem informácií o osobe W. O. poskytol na vykonanie skutku aj zálohu vo výške 5.000,-€, ktorú odovzdal Y. Z. v bližšie nezistený deň roka 2010 pred dňom 25.07.2010 pravdepodobne v priestoroch J. na W. Y. č. XX v Z. a Y. Z. ju následne odovzdal L. O., ktorý oslovil aj L. E. a spolu pripravili usmrtenie W. O. a to tak, že dňa 02. 03. 2011 v čase okolo 09:20 h. po tom ako sa W. O. zohol nad zadné sedadlo osobného motorového vozidla Hyundai Santa Fe EČV: X. - XXX X. stojaceho v areáli čerpacej stanice Z. na K. ulici v L., sa kuklou zamaskovaný L. O. pokúsil cez stiahnuté zadné okno za sedadlom spolujazdca osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia čiernej farby s nezisteným EČV stojaceho na K. ulici v L. najmenej jedenkrát vystreliť na W. O. z bližšie nezistenej strelnnej zbrane s namontovaným tlmičom, avšak k výstrelu a zraneniu W. O. nedošlo, pričom následne L. O. spolu s L. E., ktorý riadil osobné motorové vozidlo Škoda Octavia čiernej farby s nezisteným EČV, v ktorom sa nachádzal L. O., z miesta činu ušli,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Obžalovaného O. L., nar. XX. XX. XXXX v Z., trvalý pobyt M. XXXX/X, Z., t. č. vo výkone trestu v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a ústave na výkon väzby Leopoldov,

podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR sp. zn. VII/2 Gv 117/13-1000-143 zo dňa 25. apríla 2014 pre obzvlášť závažný zločin hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. d), ods. 5 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), f) Tr. zák. a § 141 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

V. B. v bližšie nezistený deň v roku 2009, pred dňom 06. októbra 2009, na doposiaľ nezistenom mieste v Z. oslovil Y. Z. s tým, že je potrebné prinútiť osobu poškodeného W. N., nar. XX. XX. XXXX obrátiť sa ohľadne zabezpečenia tzv. „ochrany“ svojej osoby na V. B., pričom tzv. „ochranu“ mal zabezpečiť za finančnú odmenu Y. Z., na čo Y. Z., ako hierarchicky najvyššie postavená osoba v jednej časti zločineckej skupiny, ktorej členovia sa označujú ako „M.“, spolu s ďalším členom zločineckej skupiny „M.“ O. L. kontaktovali, s prísľubom finančnej odmeny za vykonanie fyzického útoku na osobu poškodeného W. N., v bližšie nezistený deň roka 2009 pred dňom 06. 10. 2009, pravdepodobne v hoteli X. v Z., J. I. ako nižšie postaveného člena zločineckej skupiny „M.“, ktorého súčasne inštruovali, akým spôsobom má byť fyzický útok vykonaný, pričom mu súčasne uviedli, že následne od poškodeného W.

N. vylákajú peniaze, kde po tomto sa J. I. spojil s L. O., rovnako členom zločineckej skupiny „M.“, ktorého informoval o zadaní od Y. Z. a O. L. a cieľoch fyzického útoku a spoločne naplánovali a zorganizovali fyzický útok na W. N. k čomu oslovili B. X. s W. K. ako ďalších členov zločineckej skupiny „M.“ a všetci spolu po tom, čo sa na spáchanie skutku pripravili, dňa 06. 10. 2009 v čase okolo 09:30 h. na ulici L. medzi obytnými domami s popisným číslom X. a X. v Z. napadli poškodeného W. N., ktorý ako vystúpil z osobného motorového vozidla zn. Mercedes Benz S 65, EČV: Z. XXX P. začul výzvu „polícia“, „polícia“, „ľahni si na zem“, kde z tam zastavujúceho motorového vozidla - dodávky zn. Mercedes Vito striebornej farby s tmavými sklami, EČV: Z. XXX S. vystúpili s čiernymi kuklami na hlavách L. O., J. I., B. X. a W. K., jeden z nich uderil poškodeného do oblasti hlavy následkom čoho tento padol na zem a tam ho menovaní kopali a udierali roxorovými tyčami a teleskopickými obuškami po celom tele, jeden z páchatel'ov držal v ruke krátku guľovú zbraň, mieril na poškodeného a kričal „otoč sa“, „hlavu dole“, pričom celý incident trval do 30 sekúnd a následne L. O., J. I., B. X. a W. K. nastúpili späť do motorového vozidla - dodávky Mercedes Vito a po nastúpení do motorového vozidla odišli po L. ulici smerom na K. ulicu, čím svojím konaním spôsobili poškodenému W. N. otvorenú dislokovanú triestivú zlomeninu ľavej pŕšťaly vnútrokľbneho charakteru, dislokovanú zlomeninu ľavej ihlice v dolnej časti, prasknutie kosti pravého členka z vnútornej strany, tržné rany hlavy v oblasti záhlavia o dĺžke 2 cm a v čelovej časti vo vlasoch o dĺžke 1,5 cm povrchové pomliaždenie pravého obočia, pomliaždenie pravého zápästia, oderky a pomliaždenie chrbta a povrchové pomliaždenie hrudníka a brucha s dĺžkou pracovnej neschopnosti 6 mesiacov, pričom v dôsledku týchto zranení u poškodeného vznikli trvalé následky v obmedzení hybnosti ľavého kolena s nemožnosťou plného vystretia, obmedzenie hybnosti ľavého členka a zníženie svalovej sily ľavého stehna, pričom niekoľko dní po spáchaní fyzického útoku na poškodeného W. N., V. B. a O. L. s vedomím, kto a za akých okolností vykonal zbitie poškodeného W. N. tohto kontaktovali s cieľom, aby sa tento obrátil na Y. Z. ohľadne poskytnutia tzv. „ochrany“ zo strany Y. Z. a jemu podriadených členov zločineckej skupiny „M.“ a to za bližšie nezistenú finančnú odmenu, kde následne V. B. zorganizoval aj stretnutia W. N. s Y. Z., ktorý ponúkol W. N. zabezpečenie tzv. „ochrany“ jeho osoby za finančnú odmenu, čo tento však odmietol, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 288 ods. 1, ods. 3 Tr. por. boli poškodení W. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z., L. X a O. E. B., a.s., Z., W. XX, IČO: XXXXXXXX, odkázaní s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku včas podali odvolania prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len prokurátor) v neprospech obžalovaných W. N., L. O. voči výrokom o vine, L. E. voči výroku o jeho oslobodení spod obžaloby, V. B. voči výroku o vine a treste a O. L. voči výroku o jeho oslobodení spod obžaloby a obžalovaní V. B. voči výrokom o vine a treste a konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, L. O. a B. X. voči výrokom o vine a konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo.

V námietkach vo vzťahu ku skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku (poškodený W. O.) prokurátor konštatoval, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav. Podľa jeho názoru vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný W. N. si objednal u Y. Z. naloženie poškodeného do auta a jeho odvezenie na neznáme miesto pre ich vzájomné spory v podnikaní. Z toho dôvodu bolo na podklade príkazu Y. Z. vykonané sledovanie poškodeného svedkom J. I. a obžalovaným L. O., čo potvrdil svedok J. I.. Výpoveď tohto svedka navyše dokazuje, že Y. Z. im uviedol, aby poškodeného za sumu 35.000,- € usmrtili, avšak meno objednávateľa im nepovedal. Uvedené potvrdil aj svedok Y. Z. s tým, že objednávku zmenil objednávateľ W. N.. Pretože ponuku prijal len obžalovaný L. O., vyplatil mu zálohu vo výške 5.000,- € a zhodne vypovedal aj svedok J. I.. Následne prebiehali prípravy na usmrtenie poškodeného, do ktorých obžalovaný L. O. zapojil aj obžalovaného B. X. a W. K.. Obžalovaný X. po zistení, že má ísť o vraždu sa skutku odmietol zúčastniť, čo je v súlade aj s výpoveďou svedka J. I.. Vodičom motorky, ktorú si požičali od J. I. mal byť svedok W. K., ktorý potvrdil, že strelcom mal byť obžalovaný L. O., a s únikovou trasou presne ukázal miesto, kde mal byť skutok spáchaný. Pretože bol na úteku a skrýval sa, skutku sa zúčastniť nemohol. Obžalovaný L. O. bol preto nahneváný, že skutok nemal s kým vykonať. Svedok J. I. objasnil, že obžalovaný L. O. si napokon na skutok vzal svojho

kamaráta L. E., s ktorým sa o skutku viackrát rozprával, čo mu povedal obžalovaný L. O.. Nakoniec obidvaja obžalovaní L. O. a L. E. vykonali skutok 02. 03. 2011 na čerpacj stanici Z. v L. a hneď potom prišli na čiernom osobnom motorovom vozidle zn. Škoda Octavia (čo zodpovedá popisu poškodeného) do prevádzky J., ktorá bola sídlom M.. Tam sa mu obžalovaný L. O. sťažoval, že mali poškodeného na dobrom mieste, ale sa mu zasekla zbraň. Následne, potom ako sa obžalovaný L. O. z novín dozvedel, že poškodený skutok nepovažoval za pokus o vraždu uviedol, že to je dobre, pretože ho môže dokončiť. Uvedené dokazuje, že k dobrovoľnému upusteniu od zámeru usmrtiť poškodeného zo strany obžalovaného L. O. nedošlo a tento nebol usmrtený len z dôvodu technického zlyhania zbrane, ktorú obžalovaný pri spáchaní skutku použil.

K hodnotiacim úvahám prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že orgánom činným v trestnom konaní sa nepodarilo zabezpečiť zbraň, ktorou mal byť skutok spáchaný a žiadne stopy po streľbe na mieste činu nájdené neboli, prokurátor poukázal na priznanie obžalovaného L. O. o použití zbrane, hoci nepotvrdil, že išlo o samopal. Poškodený videl tlmáč a hlaveň, svedok W. K. vypovedal, že skutok mal byť vykonaný zbraňou vysokej kadencie a svedok J. I. uviedol, že obžalovaný L. O. chcel na skutok použiť samopal zn. Agram. Skutočnosť, že predmetný samopal mali obžalovaní k dispozícii, potvrdili svedok W. K. a obžalovaný B. X., pričom posledne menovaný uviedol, že zbraň bola v zlom technickom stave a všetci menovaní potvrdili, že mali aj iné zbrane. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný L. O. mal k dispozícii zbraň s tlmáčom, mal teda zbraň s ktorou mohol vykonať skutok.

Pokiaľ ide o skutočnosť, že na mieste činu neboli nájdené stopy po streľbe, ani zbraň a nie je preukázané, že obžalovaný L. O. strieľal, poukázal na výpoveď obžalovaného, ktorý síce poprel, že strieľal, ale pripustil, že na poškodeného namieril zbraň, ktorou však nebol samopal. Poškodený vypovedal, že počul len cvaknutie a videl muža v kukle ako na neho z auta mieri zbraňou s tlmáčom, následne utiekol a vozidlo s páchatelmi hneď odišlo. K vypusteniu strely z hlavne zbrane teda nedošlo, a preto na mieste činu nemohli byť nájdené stopy po streľbe. To, že nebola nájdená konkrétna zbraň neznamena, že obžalovaný L. O. nemohol spáchať skutok so zbraňou, práve naopak z vyššie uvedených dôkazov to jednoznačne vyplýva.

Poukázal na svoju záverečnú reč z hlavného pojednávania, v ktorej objasnil dôvody, pre ktoré výpoveď obžalovaného W. N. v tom, že si neobjednal vraždu poškodeného považuje za pravdivú. Dôvodom je predovšetkým jeho priznanie k objednaní úkladnej vraždy poškodeného v roku 2006, za čo bol právoplatne odsúdený rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 24. marca 2015, sp. zn. BB-3T/42/2014.

Obžalovaný W. N. potvrdil, že si objednal iba naloženie poškodeného W. O. do auta a jeho odvezenie na určené miesto, bez bližšej špecifikácie. Svedok Y. Z. na neho tlačil pre spor, ktorý mali ohľadom nehnuteľnosti na M. v Z. a chcel od neho peniaze ako vyrovnanie, čo on podmieňoval vyriešením súdneho sporu s poškodeným W. O. s tým, že potom Y. Z. vyplatí, a že sa tento rozhodol, poškodeného usmrtiť, aby mohol vyvinúť väčší nátlak na neho. Spor o nehnuteľnosť potvrdil aj svedok X. O., ako aj to, že Y. Z. mal mať z toho po vyriešení prospech, čo tento pri výsluchu nepoprel. Svedok J. I. ani obžalovaný L. O. o totožnosti objednávateľa skutku nemali vedomosť. Z uvedeného dôvodu prokurátor v záverečnej reči navrhol konanie obžalovaného W. N. prekvalifikovať na obzvlášť závažný zločin obmedzovania osobnej slobody v štádiu pokusu formou účastníctva podľa § 14 Tr. zák. k § 183 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 4 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. b) a § 141 písm. a) Tr. zák. formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. c) Tr. zák.

Zároveň poukázal aj na právoplatný rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok z 20. novembra 2014, sp. zn. PK-1T/37/2014, ktorým bol svedok Y. Z. právoplatne odsúdený za skutok vo vzťahu k poškodenému W. O., z ktorého vyplýva, že sám zmenil pôvodnú objednávku obžalovaného W. N. na vraždu.

V tejto súvislosti považoval konštatovanie súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že v podanej obžalobe nekvalifikoval skutok aj ako prípravu vydieračského únosu za skutočnosť, ktorá mu v prípade

jeho nesúhlasu nebránila v tom, aby skutok sám prekvalifikoval. V skutku uvedenom v obžalobe je uvedené, že obžalovaný W. N. si objednal za odmenu najskôr únos a potom usmrtenie poškodeného. Pre právne posúdenie je podstatné znenie skutku, nie jeho právne posúdenie ako konkrétny trestný čin (v danom prípade by bola zmena právnej kvalifikácie vo vzťahu k obžalovanému W. N. priaznivejšia než právna kvalifikácia v obžalobe), preto súd mohol zmeniť právnu kvalifikáciu pri zachovaní totožnosti skutku.

Výslovil nesúhlas s právnym posúdením skutku ako nebezpečné vyhrážanie, ktoré považuje za nesprávne a výpovede obžalovaných L. O. a W. N. v rozsahu, v ktorom uviedli, že začiatkom roku 2011 sa stretli vo J.-e, kedy sa mali dohodnúť len na vystrašení poškodeného za zálohu 1.000,- € a doplatok 2000,- € za účelové.

Vo vzťahu k obžalovanému L. O. poukázal na skôr uvedené dôkazy a z nich plynúci záver, že neupustil od vykonania usmrtenia poškodeného. Za nelogické považoval tiež to, aby bol poškodený vystrašený tým, že mu bude namierené strelnou zbraňou na hlavu. Poškodený W. O. jasne od začiatku uvádzal, že tesne pred skutkom, ani pri samotnom skutku a ani bezprostredne po skutku sa mu nikto nevyhrážal. Až následne, ako to na hlavnom pojednávaní poškodený viackrát zopakoval pri rôznych vyjadreniach k výpovediam svedkov či obžalovaných, obžalovaný L. O. účelovo tvrdil, že nestihol poškodenému nič povedať, pretože tento sa tak vyplašil, že hneď ušiel. To je však v rozpore s výpoveďou svedka J. I., že bezprostredne po skutku mu obžalovaný L. O. povedal, že po zaseknutí zbrane, poškodený ušiel cez auto na druhú stranu vozidla a mali s obžalovaným L. E. strach, že by poškodený mohol na nich začať strieľať, preto rýchlo z miesta činu odišli. Uvedené vyvracia úvahy súdu v napadnutom rozsudku o tom, že obžalovaný L. O. sa mal pred svedkom J. I. len vystavovať, že sa pokúsil strieľať na poškodeného, pretože práve naopak sa mu posťažoval, že sa mu nepodarilo vykonať skutok a mal aj obavu z možnej bezprostrednej odvetvy zo strany poškodeného.

Samotným poškodeným bolo preukázané, že v čase skutku mal zadržanú zbraň, ale mal dlhodobé povolenie na jej nosenie. Svedkovia J. I. a Y. Z. tiež potvrdili vedomosť o nosení zbrane poškodeným, čo znamenalo, že obžalovaný L. O. predpokladal, že poškodený mohol byť ozbrojený. Okrem toho z výpovede svedka I. vyplýva, že hneď po spáchaní skutku, keď mal obžalovaný O. zistiť, že poškodený nemá podozrenie, chcel skutok dokončiť.

Výkonaným dokazovaním bolo preukázané, že všetky osoby zúčastnené na skutku, okrem L. E. konali ako členovia zločineckej skupiny M..

K oslobodzujúcemu výroku týkajúcemu sa obžalovaného L. E. namietol, že jeho účasť na skutku skutočne vyplýva len z výpovede svedka J. I., ktorá je však v celom rozsahu overená už skôr opísanými dôkazmi a s výpoveďou svedka tvoria logickú zhodu. Nie je preto dôvod neveriť aj skutočnostiam, ktoré svedok k účasti obžalovaného L. E. na skutku uviedol. Opätovne poukázal na to, že obžalovaný L. O. svedkovi povedal, že bude pokračovať v konaní smerujúcom k usmrteniu poškodeného W. O. práve s obžalovaným L. E., s ktorým sa viackrát sám bokom rozprával a následne mu obžalovaný O. povedal, že sa bavili o predmetnej veci, že videl príchod obidvoch obžalovaných do J. na čiernej Octavii s tmavými fóliami čo zodpovedá tomu, ako auto útočníkov opísal aj poškodený W. O.. Navyše svedok J. I. skutočnosti o priebehu útoku na mieste činu opísal tak, že vedomosti o skutku musel mať od osoby, ktorá na mieste činu bola, napríklad správanie poškodeného bezprostredne po nevydarenom výstrele, čo presne zodpovedá výpovedi poškodeného. Svedok uviedol, že obžalovaný O. sa mu posťažoval, že to s poškodeným nevyšlo, lebo aj bol na dobrom mieste, ale zasekla sa mu zbraň.

Z týchto dôvodov súd nesprávne vyhodnotil dôkazný stav týkajúci sa L. E., keď ho oslobodil z predmetného skutku, pretože jeho vinu mal uznať tak, ako to bolo uvedené v obžalobe a v jeho záverečnej reči.

Vo vzťahu ku skutku č. 2/ (poškodený W. N.) uviedol, že uznanie viny u obžalovaných L. O. a B. X. považuje za správne, pretože je v súlade s dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní.

Za zákonný a správny považuje aj výrok napadnutého rozsudku, ktorým bolo u obžalovaného B. X. podľa § 44 Tr. zák. upustené od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák. vzhľadom na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného právoplatným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťdva rokov, ako aj ochranný dohľad v trvaní troch rokov, ktoré prvostupňový súd na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a považoval za dostatočné.

Namietol právne posúdenie konania obžalovaného V. B. ako trestného činu hrubého nátlaku podľa § 190 len podľa ods. 1 Tr. zák. formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. b) Tr. zák. napriek tomu, že obžaloba jeho konanie kvalifikovala aj podľa ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), písm. f) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. Zodpovedá to síce miere účasti obžalovaného na skutku ako návodcu podľa § 21 ods. 1 písm. b) Tr. zák. pred vykonaním fyzického útoku na poškodeného, avšak obžalovaný konal aj po jeho vykonaní tým, že sa doň s použitím ľsti aktívne zapojil vediač, že fyzický útok vykonali členovia zločineckej skupiny M.. Následne opakovane navštevoval poškodeného W. N. a snažil sa ho prehovoriť na platenie za ochranu v prospech M., aby sa mu už podobné konanie nestalo, sprostredkovoval stretnutie poškodeného s Y. Z., aby ten dohodol konečné podmienky. Práve preto, že obžalovaný V. B. konal aj po vykonaní fyzického útoku vyššie opísaným spôsobom (ktorý je konštatovaný aj v odôvodnení napadnutého rozsudku), malo byť jeho konanie právne posúdené ako forma spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. tak, ako to bolo uvedené v obžalobe, keďže už z dôkazov z prípravného konania vyplýva, že V. B. nebol členom zločineckej skupiny.

V tejto súvislosti upriamil pozornosť na výpoveď svedka Y. Z., že skutok inicioval obžalovaný V. B., ktorý mu povedal, že bude mať nejakého človeka, aby platil za ochranu a po čase aj to, že tomu človeku bude treba trochu pomôcť, čo znamenalo buď zastrašiť alebo zbiť. Po skutku mu tiež povedal, že chalani to trochu prehnali, že teraz bude musieť za ním chodiť do nemocnice, aby ho prehovoril, čo poškodený potvrdil ako aj stretnutie so svedkom v reštaurácii F.. Obžalovaný musel vedieť, že svojím konaním inicioval konanie zločineckej skupiny, keď oslovil Y. Z., musel minimálne predpokladať, že môže dôjsť k zbitiu poškodeného, pretože z výpovede svedka vyplýva, že práve obžalovaný prišiel za ním s tým, že poškodenému bude treba pomôcť, čo znamenalo buď postrašenie alebo bitku, a teda konal v úmysle podľa § 15 písm. b) Tr. zák. Obžalovaný navyše evidentne použil zbitie poškodeného ako lešť na jeho prehováranie, aby platil za ochranu, preto jeho konanie malo byť právne posúdené aj podľa ods. 3 písm. a) Tr. zák. minimálne s poukazom na § 138 písm. f) Tr. zák.

Z uvedených dôvodov mal byť obžalovanému V. B. uložený prísnejší trest v rámci trestnej sadzby uvedenej v § 190 ods. 3 Tr. zák. tak, ako to navrhol v záverečnej reči.

K výroku, ktorým bol obžalovaný O. L. oslobodený spod obžaloby, opätovne poukázal na výpoveď svedka Y. Z., ktorý potvrdil účasť obžalovaného pri tom, ako zadával úlohu zbitia poškodeného svedkovi I., aj keď zároveň tvrdil, že sa do skutku nezapojil. Prítomnosť obžalovaného L. na uvedenom stretnutí pred skutkom potvrdil aj svedok J. I. s tým, že svedok Z. s obžalovaným L. mu hovorili, že poškodeného je treba zbiť. Určite povedal obžalovanému X. a svedkovi K., že majú niekoho zbiť, budú z toho peniaze a s týmto ho oslovili svedok Y. Z. a obžalovaný O. L.. Uviedol tiež, že po skutku mu tieto povedali, že vykonávatelia skutku spravili čo mali a je na nich, aby za to zohnali odmenu. Poškodený vypovedal, že obžalovaní O. L. a V. B. boli u neho na návšteve a V. B. ho presviedčal, aby sa obrátil na svedka Y. Z., pričom O. L. vnímal vždy pri obžalovanom V. B.. Svedok Y. Z. potvrdil, že na stretnutí v F., na ktorom poškodeného presviedčal o podmienkach poskytnutia ochrany bol okrem poškodeného prítomný obžalovaný V. B. a obžalovaný O. L. so svedkom J. I. stáli vonku. Je preto nelogické, aby obžalovaný O. L. bol „len pri svedkovi Y. Z., keď zadával skutok J. I. a bol „len pri“ obžalovanom V. B., keď navštevoval poškodeného po jeho zbití a opäť bol „len“ v blízkosti stretnutia svedka Y. Z. a poškodeného, kde bol poškodený presviedčaný, aby platil za ochranu. Okrem toho svedok W. K. uviedol, že po skutku sa od obžalovaného L. O. dozvedel, že skutok spáchali, lebo poškodený má začať platiť a spomínal mu, že to bolo zadanie od obžalovaného O. L.. Je tu teda opakovaná účasť

obžalovaného O. L. na stretnutiach tak pred skutkom, ako aj po skutku s evidentnou vidinou zisku a nešlo o jednorazovú, či náhodnú účasť pri niektorom stretnutí. Samotní členovia zločineckej skupiny (I., K., nepriamo L.) vnímali obžalovaného O. L. ako osobu zúčastnenú na skutku. Obžalovaný O. L. sa zúčastnil na skutku, konal v úmysle podľa § 15 písm. b) Tr. zák., musel vedieť, že po zadaní úlohy Y. Z. J. I. môže dôjsť k zbitiu poškodeného, a to aj s ťažším následkom, pretože ako člen zločineckej skupiny, sám takto poslal podriadených členov zločineckej skupiny (W. L.) na vydieračský únos s použitím násilia, ide o jeden zo skutkov, za ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/12 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2014, sp. zn. 4To/10/2012.

Na základe uvedeného prokurátor vyslovil názor, že súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy vo vzťahu k obžalovanému O. L., pretože ho mal uznať za vinného zo spáchania skutku tak, ako je to uvedené v obžalobe.

V závere odvolania uviedol, že aj keď úvahy súdu o treste vo vzťahu k obžalovaným W. N. (najmä vo vzťahu k nemu) a L. O. (t. j. upustenie od uloženia súhrnných trestov, pretože predchádzajúce potrestanie je považované za dostatočné) možno považovať za logické, a zrejme k rovnakému výsledku by súd dospel aj v prípade uznania viny za skutok č. 2/ vo vzťahu k obžalovanému O. L., odvolanie podal z dôvodu nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov vo vzťahu ku skutku č. 1/ (poškodený O.) čo sa týka obžalovaných L. O. a W. N. a z rovnakého dôvodu súčasného oslobodenia obžalovaného L. E., a v skutku č. 2/ (poškodený W. N.) pre nesprávne vyhodnotenie dôkazného stavu vo vzťahu k obžalovanému V. B. a z rovnakého dôvodu súčasné oslobodenie obžalovaného O. L.. Pretože pre oslobodzujúce výroky o vine obžalovaných nemožno rozhodnúť v odvolacom konaní navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. c), písm. d) a písm. e) Tr. zák. (správne Tr. por.) a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju znovu rozhodol.

Obžalovaný V. B. v písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu závery prvostupňového súdu, že to bol on, kto Y. Z. dal informáciu o poškodenom W. N. ako o potenciálnom platičovi za ochranu, ktorú tento nežiadal a že poškodenému bude treba pomôcť, dať mu po hlavu, aby začal platiť, označil za nesprávne. Za taký označil aj záver, že jeho účasť ako návodcu na spáchanie trestného činu je okrem výpovede svedka Y. Z. nepriamo preukázaná aj jeho správaním po skutku, keď poškodeného niekoľkokrát navštívil či už v nemocnici alebo doma a získaval od neho informácie o tom, či vie, kto môže byť za jeho napadnutím a sprostredkoval stretnutie so svedkom Y. Z..

Upriamil pozornosť na obsah a rozsah dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní s tým, že spáchanie skutku s obžalovaným L. poprel a obžalovaný O. a X. napriek tomu, že sa k spáchaniu skutku priznali, o jeho účasti na skutku žiadnu vedomosť nemali. Svedkovia, ktorí sa na skutku zúčastnili vypovedali, že jeho objednávateľom bol svedok Y. Z., ale nevedeli, či mal so skutkom niečo spoločné aj on (svedok J. I.) a účasť na skutku mali mať aj L. s B., čo sa dozvedel od O. (svedok W. K.). Poškodený W. N. potvrdil komunikáciu s ním a s obžalovaným L. o tom, kto skutok mohol vykonať a kto by mohol tieto informácie získať a z tohto dôvodu prejavil záujem stretnúť sa s Y. Z.. Keď sa potom všetci stretli, rozhovor viedli len Z. a poškodený.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že poškodeného v ustálenom čase fyzicky napadli obžalovaní L. O., B. X. a svedkovia J. I. a W. K., ktorí mu spôsobili ťažkú ujmu na zdraví, ako i to, že napadnutie naplánoval svedok J. I. na pokyn svedka Y. Z.. Tieto skutkové zistenia sú nepochybné, pretože tak vypovedali rovnako všetci aktéri incidentu.

Poukázal na rozpory vo výpovediach svedkov Y. Z. a W. K., ktorí jediní ho usvedčujú zo spáchania skutku. Svedok W. K., ktorý v priebehu trestného stíhania vypovedal trikrát, jeho účasť na skutku v prípravnom konaní 27. marca 2013 vôbec nespomínal. Takmer o rok neskôr 13. februára 2014 ju už napriek tomu potvrdil a na hlavnom pojednávaní 02. júla 2014 dodal, že o účasti L. s B. sa mal dozvedieť od obžalovaného L. O., ktorý to však poprel, pretože takéto informácie nemal. Poukázal na reakciu

svedka pri odstraňovaní uvedených rozporov na hlavnom pojednávaní „lebo som si spomenul vtedy. Možno sa to bude zdať neuveriteľné, ale spomenul som si“. Aj svedok Y. Z. bol v priebehu trestného stíhania vypočutý trikrát. V prípravnom konaní 15. októbra 2013 vypovedal, že objednávateľom skutku bol B., ktorý dal príkaz na jeho spáchanie obžalovanému O. a svedkovi I. a že stretnutí bolo viac a bolo na nich viacero svedkov. V ďalšej výpovedi 24. februára 2014 mal podľa Z. tomuto povedať, že to trochu prehnali, a preto sa bol až následne pýtať O. s I. ako incident prebehol. Až na hlavnom pojednávaní 02. júla 2014 svedok priznal, že príkaz na vykonanie skutku dal svedkovi I. sám. Objednávku mal od neho a komunikoval s ním vždy len sám, nikto pri týchto rozhovoroch nebol prítomný.

Upriamil pozornosť aj na výraznú zmenu výpovedí poškodeného W. N. v priebehu trestného stíhania. Ten pri prvotných úkonoch 06. októbra a 13. novembra 2009 žiadne konkrétne mená nespomínal a nevedel, kto by za útokom na jeho osobu mohol stáť. Pri výsluchu 07. januára 2013 vypovedal o návšteve B. a L. a vo výpovedi z 18. februára 2014 pridal už aj Z.. Na hlavnom pojednávaní 31. júla 2014 vypovedal, že jediný človek, ktorý sa s ním o poskytnutí ochrany jeho osobe otvorene rozprával bol Y. Z.. Z tohto dôvodu jeho odpoveď „tak som to zrejme nepotreboval za podstatné uviesť“ na otázku prečo menovaného vo svojich výpovediach neuvádzal už skôr vyznieva čudne. Napriek tomu, že s obžalovaným O. L. zhodne vypovedali, že po skutku spolu s nimi v byte poškodeného bol aj s Y. Z., čo tento s poškodeným poprelí, prvostupňový súd ich návrh na doplnenie dokazovania výsluchom manželky poškodeného a svedka B., ktorí boli pri ich návšteve poškodeného prítomní na overenie pravdivosti existujúcich výpovedí odmietol. Poškodený N. pritom jeho vinu len predpokladá, ale nepreukazuje. Skutočnosť, že poškodený o páchateloch skutku, jeho okolnostiach až do vznesenia obvinenia obvinený nevedel nič, dokazuje aj chronológia nasledujúcich udalostí. Hoci sa skutok stal 06. októbra 2009, kedy bolo začaté trestné stíhanie pre zločin ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom a poškodený bol spolu s inými svedkami v tento deň, ako aj niekoľkokrát potom vypočutí a boli vykonané rôzne iné úkony, výsledkom trestného stíhania bolo uznesenie o jeho prerušení 29. marca 2010, pretože sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. Je preto nepochopiteľné, že poškodený si už vtedy nespomenul ako ho navádzal na fiktívnu ochranu jeho osoby. V konaní sa začalo pokračovať až po vyše troch rokoch od spáchania skutku 26. októbra 2012 len na podklade výpovede svedka W. K.. Až po jeho výpovedi bolo 12. novembra 2012 L. O., J. I. a B. X. vznesené obvinenie. Po výpovedi J. I., ktorý za objednávateľa skutku označil Y. Z. za prítomnosti O. L. bolo 23. augusta 2013 vznesené obvinenie aj týmito osobám. A až po výpovedi Y. Z. v procesnom postavení obvineného bolo 29. novembra 2013 obvinenie vznesené aj jemu. Dovtedy o ňom nikto nevypovedal a až následne si po dlhom čase na neho spomenul aj W. K.. Je teda nepochybné, že do výpovede Y. Z. žiaden dôkaz o jeho účasti na skutku neexistoval. Na základe výpovede jediného svedka Z. nie je preto možné uznať jeho vinu. Svedok mal tak jedinečnú príležitosť zvaliť vinu na neho v snahe sa očistiť pred L. Y., ktorý ho za tento skutok karhal, lebo účasť B. na skutku, keďže bol doma navštíviť poškodeného bola pre neho ľahko uveriteľná. Túto skutočnosť vo svojej záverečnej reči potvrdil aj obžalovaný O. L. keď uviedol, že Z. chcel využiť jeho prítomnosť u poškodeného a nezdar celého skutku hodiť práve na neho, aby sa pred Y. vyvinil. Svedok J. I. ako hlavný organizátor skutku napriek výpovediam Y. Z. z prípravného konania potvrdil, že žiaden príkaz ani pokyn od neho nedostal. Príkazy dostával výlučne od Y. Z., ktorý bol v skupine jeho nadriadený.

Vyslovil nesúhlas aj s tvrdením prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že bol usvedčený aj svojím správaním po skutku, v rámci ktorého poškodeného niekoľkokrát navštívil či už v nemocnici alebo u neho doma a získavaním informácií o páchateloch skutku. Pravdou je opak, pretože tieto od neho získaval poškodený, ktorý zisťoval, kto za útokom na jeho osobu stál a na hlavnom pojednávaní vypovedal, že s poškodeným bol dobrý kamarát, čo však od vznesenia obvinenia poškodený spochybňuje. K tejto skutočnosti navrhol vypočuť svedka N. Z. poznajúceho históriu ich vzťahu, avšak ani tento dôkaz na hlavnom pojednávaní vykonaný nebol.

Z uvedeného spoľahlivo vyplýva, že sa žiadneho protiprávneho konania nedopustil a prvostupňový súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

K naplneniu zákonných znakov trestného činu, z ktorého bol uznaný za vinného namietol, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že niekto nútil poškodeného k akémukoľvek konaniu. Všetky rozhovory sa viedli v duchu kto to mohol urobiť, vieme to zistiť? Jediný výstup možnej spolupráce vyvstal z rozhovoru medzi poškodeným a svedkom Y. Z., v ktorom tento poškodenému ozrejmoval, ako by vyzerala ochrana jeho osoby v prípade, ak by mal o ňu záujem. Poškodený však záujem neprejavil a tým bol rozhovor skončený. Preto poškodeného nikto a k ničomu žiadnym spôsobom nenútil, nenavádzal, ani mu žiadne konanie nevnucoval. To, že poškodený vo svojich prvotných výpovediach dlhý čas nevedel uviesť, prečo bol napadnutý, je dôkazom toho, že žiaden nátlak na neho vyvíjaný nebol. Aj v teoretickom prípade, ak by bol poškodený napadnutý v očakávaní útočníkov, že sa na nich obráti s prosbou ochrany, ale toto očakávanie mu nikto neoznámil, nejde o hrubý nátlak a skutok sa nestal. Pre právne posúdenie skutku ako trestného činu hrubého nátlaku abscentuje subjektívny vzťah poškodeného ku konaniu páchatel'ov („...kto iného núti...“, „...proti jeho vôli vnucuje...“), keď poškodený vôbec nevedel, čo má po bitke robiť, konkrétne, že má požiadať o ochranu. Súd pri úvahách o právnom posúdení konania obžalovaných vychádzal len z ich údajnej vedomosti o motíve bitky, pretože ak O. a on vedeli o dôvode bitky, tak spáchali hrubý nátlak, a pretože obžalovaný X. to nevedel, tak spáchal ublíženie na zdraví. Poškodenému W. N. bolo ublížené na zdraví a tri roky nevedel prečo. Podľa jeho názoru sa u všetkých páchatel'ov skutku jedná o ublíženie na zdraví.

Konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo vytkol, že nebolo vykonané v súlade s Trestným poriadkom. Argumentoval tým, že v zmysle § 240 ods. 3 Tr. por. spolu s obžalobou mu bola doručená výzva na vykonanie dôkazov, ktorou bol upozornený, že vykonanie neskôr navrhnutých dôkazov, ktoré boli stranám známe v čase doručenia výzvy môže súd odmietnuť, ako i to, že ak na hlavnom pojednávaní navrhne vypočuť svedkov, ktorých výpovede navrhol prokurátor v obžalobe iba prečítať, je povinný to bez meškania oznámiť súdu, inak ich súd na hlavnom pojednávaní bude môcť prečítať aj bez jeho súhlasu. Rešpektujúc uvedené, 06. mája 2014 osobne podal do podateľne špecializovaného trestného súdu vyjadrenie k obžalobe, v ktorom ako dôkazy navrhol vykonať výsluch svedkov B. B., manželky poškodeného W. N. (ktorých vykonanie bolo v prípravnom konaní zamietnuté), N. Z. aj s odôvodnením, ktoré skutočnosti majú byť svedeckými výpoveďami objasnené. Zároveň žiadal informácie o priebehu konaní vedených voči svedkom Y. Z. a J. I. za skutok č. 2/. Napriek tomu, predseda senátu konajúceho súdu postupom podľa § 272 ods. 3 Tr. por. návrh na doplnenie dokazovania odmietol, ako posledný úkon pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania s odôvodnením, že senát dospel k záveru, že v tomto štádiu trestného konania okolnosti, ktoré navrhujú obhajcovia objasniť novými dôkazmi inými dôkazmi, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané už boli zistené a doplnenie dokazovania sa javí v tomto štádiu trestného konania ako nadbytočné. Podľa jeho názoru postupoval prvostupňový súd podľa nesprávneho ustanovenia Trestného poriadku, pretože jeho návrhy podané na podklade výzvy súdu v zmysle § 240 ods. 3 Tr. por. mali byť na hlavnom pojednávaní vykonané a nie na konci hlavného pojednávania bez ich vykonania podľa § 272 ods. 3 Tr. por. zamietnuté. Preto, ak ich chcel súd odmietnuť, nemal čakať s rozhodnutím až do skončenia dokazovania. Citujúc druhú vetu § 272 ods. 3 Tr. por. vyslovil názor, že ho súd oneskoreným rozhodnutím obral o možnosť zmeny stratégie získavania dôkazov, resp. hľadania iných dôkazov, ktorými by preukázal nimi tvrdené skutočnosti. Mal za to, že vykonaním navrhovaných dôkazov bude jeho obhajoba dostatočne preukázaná. Nesúhlasil ani s tvrdením súdu, že navrhnuté dôkazy boli nadbytočné a okolnosti, ktoré chcel doplniť novými dôkazmi už boli zistené inými dôkazmi. Na hlavnom pojednávaní bol usvedčený len výpoveďou svedka Y. Z., ktorá však mohla byť navrhnutými dôkazmi výrazne spochybnená a súd tak mohol dospieť k inému záveru o jeho vine. Osobitne poukázal na výpoveď svedka N. Z., ktorého výpoveď z prípravného konania v podanej obžalobe prokurátor navrhol prečítať. Aj keď rešpektoval výzvu súdu podľa § 240 ods. 3 Tr. por. a žiadal svedka na hlavnom pojednávaní osobne vypočuť a súd bol tak povinný spraviť, nezákonným postupom súdu vznikol stav, keď tento dôkaz nielenže nebol prečítaný, ale nebol ani vykonaný.

Napriek tomu, že súčasťou spisu je aj znalecký posudok z odboru psychológie vypracovaný znalcom PhDr. Róbertom Mathé, PhD. na obžalovaných L. O., L. E. a W. N., ako aj svedka Y. Z., tento bol na hlavnom pojednávaní oboznámený len vo vzťahu k obžalovaným, ale nie svedkovi Z.. Súd tak postupoval s odôvodnením, že znalec bol do konania pribratý na vypracovanie znaleckého posudku

obvinených a nie je preto možné čítať znalecký posudok osoby, ktorá vypovedala ako svedok. Namietol, že hoci bolo znalecké dokazovanie nariadené voči Y. Z. ako obvinenému, samotné jeho vyšetrenie bolo vykonané, keď bol už v procesnom postavení svedka. Podľa názoru obžalovaného skúmanie duševného stavu osoby sa vykonáva z dôvodu zistenia možných psychiatrických diagnóz a charakteristík, ktoré by vylučovali jej spôsobilosť vnímať, pamätať si a interpretovať takto získané informácie a psychologickú výbavu skúmanej osoby teda, do akej miery je možné zohľadniť pravdivosť jej výpovedí, odhaliť jej motiváciu vypovedať a zistiť iné, z vyšetrenia vyplývajúce závery. Z tohto pohľadu je jedno v akom procesnom postavení sa vyšetrovaná osoba nachádza, pretože pri skúmaní skôr uvedených otázok mal znalec dospieť k rovnakým záverom. Pretože výpoveď svedka Z. vo vzťahu ku skutku 2/ je rozhodujúca, je nepochopiteľné, prečo sa prokurátor vykonaniu tohto dôkazu tak vehementne bránil a súd mu v tom dal za pravdu. Na základe opätovného zamietavého rozhodnutia súdu, po výsluchu svedka Y. Z. navrhol vykonať znalecké dokazovanie jeho duševného stavu podľa § 150 Tr. por. tento návrh pred skončením dokazovania súd taktiež odmietol. Ak teda súd nechcel čítať znalecký posudok, pretože Y. Z. bol už v procesnom postavení svedka z dôvodu, že ide o jediný priamy dôkaz mal so zreteľom na § 150 Tr. por. dať vypracovať na Y. Z. nový znalecký posudok. Poukazujúc na znenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a § 2 ods. 10 Tr. por. vyslovil, že nevykonaním dôkazov (výsluchom svedkov B. B., N. Z., manželky poškodeného a oboznámením znaleckého posudku týkajúceho sa svedka Y. Z.), na podklade ktorých mohol súd dospieť k iným skutkovým záverom prvostupňový súd porušil jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti poukázal na znenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a § 2 ods. 10 Tr. por.

Orgánom činným v trestnom konaní vytkol aj účelovú manipuláciu s inštitútmi Trestného poriadku, keď rôznym procesným postavením vypočúvaných osôb vplývali na obsah ich výpovedí. Upriamil pozornosť na to, že L. O., J. I. a B. X. bolo za skutok 2/ vznesené obvinenie 12. novembra 2012, Y. Z. a O. L. 23. augusta 2013 a jemu 29. novembra 2013. Následne 13. decembra 2013 vyšetrovateľ konanie voči Y. Z. a J. I. vylúčil zo spoločného konania. Na hlavnom pojednávaní 01. júla 2014 J. I. uviedol, že od vylúčenia nevie o tom, že by prebehli nejaké úkony trestného konania a rovnako tak aj Y. Z.. W. K. si spomenul, že asi pred mesiacom dostal uznesenie o vznesení obvinenia. Posudzovaná vec je už v štádiu odvolacieho konania, a preto so zreteľom na odstup času tieto skutočnosti vyvolávajú rôzne pochybnosti, pretože trestné stíhanie týchto osôb mohli byť hoc aj dohodou o vine a treste už dávno skončené. Vyslovil domnienku, že práve týmto taktizovaním držia orgány činné v trestnom konaní svedkov poslušných, pretože v prípade skoršieho právoplatného odsúdenia Y. Z., J. I. a W. K., resp. iným právoplatným skončením veci, by ich výpovede nemuseli korešpondovať s predstavami orgánov činných v trestnom konaní.

Z týchto dôvodov požiadal, aby odvolací súd výpovede týchto svedkov tzv. kajúcnikov ako nedôveryhodných nezohľadnil pretože sú obsahom dohôd s orgánmi činnými v trestnom konaní.

Na záver odvolania navrhol, aby najvyšší súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) a písm. d) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil súdu prvého stupňa respektíve sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, že ho podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodí spod obžaloby.

Obžalovaný L. O. v písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajkyne uviedol, že pokiaľ je v odôvodnení napadnutého rozsudku uvedené, že trestná činnosť je okrem výpovede poškodeného preukázaná hlavne výpoveďami svedkov, ktorí sa žalovaných skutkov sami zúčastnili, upriamil pozornosť na to, že ide o svedkov tzv. „kajúcnikov“, ktorých výpovede prinášajú delikátne problémy a so zreteľom na svoju povahu môžu byť výsledkom manipulácie s cieľom získania výhod, ktoré im priznáva Trestný poriadok, prípadne môžu súvisieť s ich osobnou pomstou. Ako také musia byť preto podopreté aj inými priamymi či nepriamymi dôkazmi.

Napriek tomu súd výrok o jeho vine v bode 2/ aj s právnym posúdením založil na výpovediach takýchto

svedkov (Y. Z. a J. I.), ktoré následne podrobne hodnotil.

Hoci svoju účasť na spáchaní skutku priznal (s tým, že ho nespáchal ako člen zločineckej skupiny, ale na žiadosť kamaráta J. I.), námietky vzniesol voči úmyslu spáchať trestný čin hrubého nátlaku. Odôvodnenie napadnutého rozsudku s poukazom na výpovede uvedených svedkov, že mal vedomosť o motíve útoku na poškodeného W. N. je v priamom rozpore s výpoveďou svedka Y. Z. na hlavnom pojednávaní, na ktorom vypovedal, že svedkovi J. I. dal na starosť nech poškodeného vyfackajú a o skutku v bode 2/ hovoril len s týmto svedkom a obžalovaný O. pritom nebol.

Výpoveď svedka J. I., tvrdiaceho, že mal vedomosť o Y. Z. ako zadávateľovi útoku na poškodeného z dôvodu ponúknutia „ochrany“ za finančnú odmenu je preto v priamom rozpore s výpoveďou svedka Y. Z.. Okrem tohto poukázal na rozpory vo výpovediach svedka J. I. z prípravného konania a hlavného pojednávania, keď na hlavnom pojednávaní vypovedal, že X. a K. zavolať buď L. O. alebo on. Hneď im povedal dôležité informácie o tom, že majú niekoho zbiť a budú za to peniaze, ako i to, že ho oslovil Y. s O.. Pri rozhovore o tom boli na stretnutí on, Z. a L.. V prípravnom konaní však vypovedal odlišne, že na stretnutie so skôr uvedenými osobami prišiel s ním a rozprávali sa všetci štyria. Na rozdiel od výpovede svedka I. obžalovaný L. svoju účasť na skutku poprel.

Znenie skutkovej vety v bode 2/ napadnutého rozsudku („...k čomu oslovili X. a M. H....“), preto nezodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania a napokon aj obžalovaný B. X. svojou výpoveďou potvrdil, že oslovený bol svedkom J. I.. Uviedol, že na skutok pristal len preto, že J. I. bol jeho kamarát.

Odlišne od svedka I. vypovedal aj ďalší účastník skutku svedok W. K., ktorý v prípravnom konaní uviedol, že až časom sa od neho alebo od I. dozvedel, že túto robotu mal zadať obžalovaný L. a na hlavnom pojednávaní poprel vedomosť o dôvode útoku na poškodeného o ktorom nadobudol vedomosť od neho až neskôr a vypovedal, že o účasti obžalovaných B. a L. mu hovoril až po skutku.

Vedomosť o dôvode útoku na poškodeného, o ktorom sa mal dozvedieť na stretnutí so svedkami I., Z. a obžalovaným L. teda dokazuje len svedok I., všetci ostatní toto stretnutie popierajú.

Aj svedok K. a obžalovaný X. popreli vedomosť v čase skutku o nátlaku voči poškodenému W. N. ako to tvrdil svedok I..

Za stavu, keď podstata obžaloby je založená len na výpovedi jediného svedka „kajúcnika“ oproti celému radu iných výpovedí je potrebné vzniknuté pochybnosti (rozdielne výpovede svedkov Z. a I. o tom, či mal o motíve skutku č. 2/ vedomosť) dôsledne posúdiť a vykonať všetky dostupné dôkazy na ich odstránenie. Jeho návrhu na hlavnom pojednávaní na vykonanie konfrontácie medzi týmito dvoma svedkami však prvostupňový súd nevyhovel a ako nadbytočný ho zamietol. Súd sa tak v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku dopustil chyby, ktorá má za následok neúplné zistenie skutkového stavu. V súvislosti s tým poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie z 26. februára 2010, sp. zn. 2 Toš 4/2009), že „nemožno sa uspokojiť s konštatovaním prvostupňového súdu, že ďalšie dôkazy nemožno považovať za dôležité, že by neprinesli nič nového. Obsah dôkazu musí byť najprv známy a až tak možno posudzovať jeho dôležitosť a hodnovernosť. Z dôvodu posúdenia hodnovernosti svedka I. považoval za potrebné sa zaoberať aj jeho osobnostným profilom s vyplývajúceho zo znaleckého posudku PhDr. Evy Heftyovej, PhD. vypracovaného v trestnej veci vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. PK-1T/10/2012, čo však konajúci súd tiež zamietol ako nadbytočné.

Zdôraznil, že svedok I. začal o predmetnom skutku vypovedať s takmer štvorročným časovým odstupom po jeho odsúdení Špecializovaným trestným súdom Pezinok rozsudkom sp. zn. 1T/10/2012, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťtri rokov. S poukazom na jeho spoluprácu s orgánmi činným v trestnom konaní mu bol rozsudkom Najvyššieho súdu znížený trest odňatia slobody na dvadsať rokov, a teda v dôsledku usvedčovania obžalovaných zo spáchania skutku pod bodom 2/ obžaloby si zabezpečil zásadné výhody v jeho vlastnej veci. Zároveň upriamil pozornosť

odvolacieho súdu aj na výsluch svedka I. po vznesení obvinenia z 15. februára 2014 v procesnom postavení obvineného, v ktorej uviedol, že „celé toto považujem za pomstu zo strany K.. Nemal som ani nemám, prečo by som mal dôvod ublížiť kamarátovi". Tým, že mu hrozilo doživotie za iné trestné činy, tak sa takýmto spôsobom vyvinil.

Pripomenul, že ak má byť rozhodnutie o vine založené len na výpovedi jedného svedka priamo usvedčujúceho obžalovaného zo spáchania skutku, musia byť ostatné nepriame dôkazy tak ucelené a navzájom previazané, aby nedávali najmenšiu pochybnosť o vierohodnosti jedného usvedčujúceho dôkazu a samotný tento dôkaz musí byť preverený všetkými dostupnými prostriedkami, ktoré umožňuje Trestný poriadok. Aj v tomto prípade poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. júna 2014, sp. zn. 3 To 1/2014, obsahom ktorého je aj konštatovanie, že „výpovede spolupracujúcich osôb je potrebné hodnotiť s racionálnym prístupom posudzovania ich vierohodnosti aj so zreteľom na skutočnosť existujúceho obmedzenia trestného stíhania voči nim alebo zmiernenia trestu prípadne uloženia mimoriadne zníženého trestu odňatia slobody. Nemôžu pre uznanie viny stačiť len výpovede „spolupracujúcich" osôb, ktoré nie sú potvrdené aj ďalšími, či už priamymi alebo nepriamymi dôkazmi, ak navyše nie je možné vylúčiť ich účelovosť motivovanú snahou získať miernejší postih oproti ostatným obžalovaným z tej istej trestnej činnosti".

Odhliadnuc od uvedeného, vychádzajúc z judikatúry najvyššieho súdu a aplikačnej praxe pripomenul, že pri hodnotení vierohodnosti svedkov nie je možné bez ďalšieho predpokladať, že svedok po poučení o význame a následkoch krivej výpovede hovorí pravdu. Naopak je potrebné prihliadať nielen na proces vnímania a reprodukovania popisovanej udalosti, ale na okolnosti možnej zaujatosti. Je nepochybné, že svedok J. I. dostal a dostáva významné benefity, a to v podobe zníženia výšky trestu odňatia slobody v konaní vedenom na Špecializovanom trestnom súde Pezinok pod sp. zn. PK-1T/10/2012, vylúčenia na samostatné konanie veci pod bodom 2/ podanej obžaloby, v ktorej pôvodne vystupoval ako spoluobvinený. S poukazom na tieto okolnosti je nevyhnutné hľadiť na výpoveď svedka ako na účelovú.

Senát prvostupňového súdu sa týmito skutočnosťami namietanými v jeho záverečnej reči v odôvodnení napadnutého rozsudku nezaoberal a vo vzťahu k pohnútke útoku na poškodeného sa uspokojil s výpoveďou svedka J. I. ako s jediným dôkazom usvedčujúcim ho z obzvlášť závažného zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 Tr. zák.

Z hľadiska účelu Trestného poriadku vyslovil pochybnosti aj o zákonnosti vylúčenia svedka na samostatné konanie. Citujúc ustanovenie § 21 ods. 1 Tr. por. vyslovil názor, že rýchlosť konania nemožno aplikovať na úkor zmyslu a predmetu Trestného poriadku zakotveného v § 1. Zmenou procesného postavenia J. I. z obvineného na svedka došlo k zásadnej zmene v hodnotení jeho výpovede v neprospech ostatných obžalovaných. Táto skutočnosť je o to závažnejšia, že konanie svedka je veľmi úzko prepojené s konaním obžalovaných v bode 2/ napadnutého rozsudku.

Konštatoval, že dôkazná situácia vyplývajúca z vykonaného dokazovania v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní pokiaľ ide o skutok v bode 2/ je vo vzťahu k nemu a obžalovanému B. X. prakticky identická. Napriek tomu prvostupňový súd vychádzajúc z výpovedí svedkov Y. Z., J. I. a W. K. a jeho výpovede kvalifikoval konanie obžalovaného X. len ako obzvlášť závažný zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. hoci s výnimkou výpovede svedka I. títo svedkovia vypovedali rovnako aj vo vzťahu k nemu. Len svedok J. I. uvádzal, že dôvod útoku na poškodeného poznal už pred jeho vykonaním. Vývstáva preto otázka, prečo boli vykonané dôkazy vo vzťahu k jednotlivým obžalovaným hodnotené odlišne.

Obžalovaný sa následne zaoberal zákonnými znakmi skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 Tr. zák., z ktorých sa objektívna stránka vyznačuje tým, že páchatel iného násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti poskytnúť plnenie majetkovej alebo nemajetkovej povahy pre seba alebo pre tretiu osobu za služby vlastné alebo služby tretej osoby, ktoré mu za takéto plnenie proti jeho vôli vnucuje, a to aj vtedy, ak také služby predstiera. Podobne ako

obžalovaný V. B. uzavrel, že z vykonaného dokazovania, predovšetkým z výpovede poškodeného W. N. vôbec nevyplýva, že by ho mal ktokoľvek násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy nútiť poskytnúť plnenie, resp. že by mu mal niekto vnucovať proti jeho vôli akékoľvek služby. Zo strany svedka Y. Z. bola poškodenému ponúknutá „ochrana“, avšak bez akéhokoľvek nátlaku, čo potvrdzuje aj poškodený W. N..

Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie. Analýzou vykonaných dôkazov možno vysloviť, že pri fyzickom útoku na poškodeného W. N. nekonal s úmyslom donútiť poškodeného poskytnúť majetkové plnenie za služby, ktoré mu mali byť vnucované, pretože dôvod útoku na jeho osobu mu bol neznámy.

Všetci aktéri útoku jednoznačne potvrdili, že nemali úmysel poškodenému spôsobiť následok vo forme ťažkej ujmy na zdraví. Pokiaľ prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatuje, že „ako nelogická vyznieva obrana obžalovaného B. X. a L. O. v tom, že poškodeného mali zbiť len trochu, keď na útok sa pripravili tak, že mali so sebou strelnú zbraň, roxorové tyče a teleskopické obušky“, jeho úvahy majú len povahu domnienok a nie sú podložené relevantnými dôkazmi.

Dôkazy preukazujúce jeho uzrokovanie s tým, že konal ako člen zločineckej skupiny podľa neho nie sú dostatočne presvedčivé, a preto nie je bez pochybností preukázané, že konal v prospech zločineckej skupiny. Z výpovedí zúčastnených osôb s výnimkou svedka I. je zrejmé, že žiaden priamy účastník nemal úmysel, či dokonca vedomosť o tom, že koná v prospech skupiny. Všetci na skutku priamo zúčastnení konali s vedomím a úmyslom pomôcť svedkovi J. I. ako kamarátovi.

Dodal, že ak prichádzajú do úvahy dve skupiny dôkazov, od ktorých sa odvíjajú jednotlivé verzie spáchania skutku v bode 2/ napadnutého rozsudku s ohľadom na princíp prezumpcie neviny, akékoľvek pochybnosti musia byť hodnotené v jeho prospech. Prvostupňový súd postupoval v rozpore s touto zásadou, keď ho aj napriek všetkým skôr uvedeným skutočnostiam uznal za vinného z obzvlášť závažného zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. d), ods. 4 písm. a), ods. 5 písm. a) Tr. zák.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho odvolaniu vyhovel, napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým ho uznal vinným v skutku č. 2/ právne posúdeného ako obzvlášť závažný zločin hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. d), ods. 4 písm. a), ods. 5 písm. a) Tr. zák. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na doplnenie dokazovania v navrhovanom rozsahu a vyslovil názor, že jeho konanie je potrebné kvalifikovať ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. c) Tr. zák.

Obžalovaný B. X. v písomnom odôvodnení odvolania podanom prostredníctvom obhajcu spáchanie skutku priznal, oľutoval a nespochybnil ani spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví poškodeného W. N.. Výhrady však vyslovil k právnenému posúdeniu skutku. Rovnako ako obžalovaný O. uviedol, že skutok spáchali nie ako členovia zločineckej skupiny, ale po oslovení svedkom J. I., ktorý bol ich kamarát, aby nafackali im neznámu osobu. Cieľom ich konania bolo dať poškodenému príučku, nie mu však ublížiť. Svedkovia J. I. a W. K. potvrdili, že intenzita útoku mala byť slabá, poškodeného mali len nastrašiť a nemali za to nič sľúbené. Strelná zbraň, roxorové tyče a teleskopické obušky mali byť iba prostriedkom nastrašenia. Skutočnosť, že poškodený utrpel vážne zranenia iba na ľavej nohe dokazuje, že ostatné časti jeho tela boli vystavené slabšiemu útoku a zranenia ľavej nohy poškodeného sú dôsledkom prehnanej intenzity útoku len jedného z páchatel'ov. Vzájomnú dohodu nedodrжал svedok W. K., ktorý svojou agresívnou iniciatívou spôsobil poškodenému znalcom popísané zranenia. Výpovede svedkov Y. Z., J. I. a W. K. a ostatných o zločineckej skupine označil za pochybné, spravené po spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní s cieľom získania osobných výhod. Z rovnakých dôvodov ako obžalovaný V. B. namietol absenciu dokazovania na hlavnom pojednávaní znalcom z odboru psychológie k osobe Y. Z. a orgánom činným v trestnom konaní vytkol manipuláciu s inštitútmi Trestného poriadku. Tá mala spočívať v tom, že rôznym procesným postavením vypočúvaných osôb bolo vplývané na obsahovú stránku týchto dôkazov a poukázal na vylúčenie Y. Z. a J. I. na samostatné konanie, ktoré napriek

uplynutému času doposiaľ nebolo skončené. Vyslovil názor, že takýmto taktizovaním držia orgány činné v trestnom konaní svedkov poslušných, pretože v prípade ich právoplatného odsúdenia by výpovede svedkov už nemuseli zodpovedať ich predstavám.

Navrhol preto, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. por. zrušil a vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil súdu prvého stupňa, respektíve sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, že ho uzná za vinného len z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a ponechal uložený výrok o treste, t. j. upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože trest uložený skorším rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012 považuje za dostatočný.

Rovnopisy podaných odvolaní boli doručené ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o odvolaní priamo dotknuté s upozornením, že sa k nim môžu vyjadriť, čo však žiadna zo strán nevyužila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o odvolaní skúmal procesné podmienky pre podanie tohto opravného prostriedku a zistil, že odvolania sú prípustné (§ 306 Tr. por.), boli podané oprávnenými osobami (§ 307 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na zákonom určenom mieste (§ 309 ods. 1 Tr. por.). Následne po zistení, že nie je daný dôvod na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, majú na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, možno prihliadnuť len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že podané odvolania sú dôvodné v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) a písm. c) Tr. por., aj keď odvolanie prokurátora z iných dôvodov ako tie, na ktoré poukázal v jeho písomnom odôvodnení, pretože napadnutý rozsudok je založený na nejasných a neúplných skutkových zisteniach, súd sa v ňom vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a zároveň vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na objasnenie ktorých je potrebné dôkazy uspokojiť, respektíve vykonať ďalšie.

Pretože zistené chyby nebolo možné odstrániť na neverejnom zasadnutí, najvyšší súd v súlade s § 326 ods. 1 písm. b) Tr. por. o podaných odvolaniach rozhodol na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. por. nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak, než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon.

Podľa § 2 ods. 4 každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 11 Tr. por. súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 253 ods. 3 Tr. por. predseda senátu je povinný dbať na to, aby hlavné pojednávanie nebolo zdržované výkladmi a prejavmi, ktoré nemajú vzťah k prejednávanej veci, a aby bolo zamerané čo

najúčinnšie na objasnenie veci v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie.

Imanentným znakom a zásadou trestného kódexu každého štátu Európskej únie je, aby boli náležité objasnené skutočnosti, ktoré obžalovaného zbavujú viny alebo jeho vinu zmierňujú, rovnako ako skutkové objasnenie veci, jeho správne právne posúdenie a ochrana jeho práv v priebehu celého trestného konania, a to vo všetkých otázkach tak, aby žiadnej osobe nebol pričítaný čin, ktorý nespáchala alebo ktorého spáchanie jej nebolo a ani nemohlo byť preukázané, a aby nikto nebol potrestaný prísnejšie ako zodpovedá jeho vine.

Zásada náležitého zistenia skutkového stavu je jednou z kľúčových zásad trestného konania a je úzko prepojená s ostatnými zásadami, najmä so zásadou stíhania len zo zákonných dôvodov a zásadou prezumpcie neviny. Náležité zistenie skutkového stavu je základným predpokladom na to, aby trestné stíhanie bolo vedené v súlade so zákonom a je zároveň podmienkou pre vydanie spravodlivého rozhodnutia, a to nielen čiastkového rozhodnutia orgánu činného trestnom konaní v jednotlivých štádiách trestného konania, ale predovšetkým konečného rozhodnutia súdu o vine a treste obžalovaného. Zásada zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností sa vzťahuje predovšetkým na zabezpečovanie dôkazov orgánmi činnými v trestnom konaní, keď dôkazné bremeno v kontradiktórnom procese nesie prokurátor. Poznanie skutkového stavu v takom rozsahu, aby bolo možné urobiť záver o vine či nevine obžalovaného, je súčasne predpokladom spravodlivého rozhodnutia súdu, ktorý zaň rovnako nesie procesnú zodpovednosť. Preto má možnosť rozsah dokazovania korigovať. V prípade, že pri jeho objasňovaní skutkového stavu vzniknú dôvodné pochybnosti, ktoré nie je možné odstrániť ani dodatočne vykonaným dokazovaním, je potrebné pri rešpektovaní zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) pristúpiť k prijatiu oslobodzujúceho rozhodnutia a konštatovať, že obžaloba dôkazné bremeno neunesla. V prípade, že súd sa uvedenými zásadami neriadí, resp. urobí záver o vine či nevine v rozpore s nimi, prípadne bez riadneho odôvodnenia, je takéto rozhodnutie arbitrárne a svojvoľné a v konečnom dôsledku je i v rozpore so základným účelom trestného konania, ktorým je v zmysle § 1 ods. 1 Tr. por. náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov.

Prokurátor v bode 1/ podal na L. O. obžalobu pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e), písm. f), ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 149 písm. a) Tr. zák. a § 141 písm. a) Tr. zák. a na W. N. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 141 písm. a) Tr. zák. spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. c) Tr. zák.

Na rozdiel od podanej obžaloby bol obžalovaný L. O. napadnutým rozsudkom uznaný za vinného len z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a obžalovaný W. N. podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. c) Tr. zák.

Podstatou odvolania prokurátora v neprospech obžalovaných L. O., W. N. a L. E. je, že výpoveďami svedkov Y. Z., J. I. a W. K. bolo preukázané, že obžalovaný L. O. vraždu poškodeného vykonať chcel a na jej vykonanie sa pripravoval. Svedok I. potvrdil, že k nej k nedošlo len z dôvodu technického zlyhania zbrane, ktorú obžalovaný L. O. pri spáchaní skutku použil. Zároveň potvrdil, že obžalovaný v konaní smerujúcom k usmrteniu poškodeného chcel pokračovať a skutok s ním mal spáchať aj obžalovaný L. E.. Z vykonaného dokazovania pritom vyplýva, že všetky osoby zúčastnené na skutku, okrem obžalovaného L. E. konali ako členovia zločineckej skupiny M..

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd pri ustálení skutkového stavu a právnom posúdení konania obžalovaných L. O., W. N. a oslobodení obžalovaného L. E. spod obžaloby vychádzal z výpovedí obžalovaných, svedkov Y. Z., J. I., W. K. a poškodeného W. O..

Pri hodnotení prokurátorom namietaných skutočností je v posudzovanej veci významná a rozhodujúca obhajoba obžalovaných L. O. a W. N.. Vzhľadom na existujúcu dôkaznú situáciu a zistené okolnosti

případu, túto sa nepodarilo spoľahlivo vyvrátiť a ďalšie dôkazy, na podklade ktorých by súd mohol dospieť k iným skutkovým a právnym záverom sa v tomto štádiu trestného stíhania nepodarilo vyhľadať a zabezpečiť.

Obžalovaní svoju obhajobu založili na tvrdení, že L. O. svojím konaním, o ktoré ho bez vedomia svedka Y. Z. pod príslubom finančnej odmeny požiadal obžalovaný W. N. nemal v úmysle poškodeného zavraždiť, ale len vystrašiť tak, aby už obžalovanému W. N. nerobil problémy. Na podklade tejto ich vzájomnej dohody, o ktorej nikto iný vedomosť nemal sa obžalovaný L. O. dopustil dohodnutým spôsobom konania uvedeného v skutkovej vete v bode 1/ napadnutého rozsudku.

Z tohto dôvodu za finančnú odmenu 3.000,- €, z ktorých ako zálohu obžalovaný W. N. vyplatil sumu 1.000,- € si obžalovaný L. O. zadovážil airsoftovú zbraň, vernú imitáciu skutočnej zbrane a na mieste spáchania skutku z nej vystrelil, čo bol zvuk, na ktorý sa poškodený k nemu otočil. Keď poškodený uvidel ako na neho touto zbraňou zo vzdialenosti 1,5 - 2 metra mieri zľakol sa a cez zadné dvere skočil do svojho vozidla, presunul a schoval sa za vozidlo.

Obžalovaný W. N. navyše vysvetlil, že v prípade neúspechu v súdnom spore, ktorý voči nemu a W. N. podanou žalobou inicioval poškodený, by tomuto musel zaplatiť 35.000,- €. Z tohto dôvodu objednať si za rovnakú sumu vraždu poškodeného bolo nelogické. Zároveň dodal, že s ohľadom na povahu jeho vzťahov s L. Y. sa nepotreboval obrátiť na svedka Y. Z.. Podľa jeho názoru dôvodom aktívneho konania tohto svedka mohla byť jeho snaha získať od neho podstatne vyšší obnos peňazí ako sumu 35.000,- €, ktorých vyplatenie však on podmieňoval ukončením súdneho sporu s poškodeným.

Svedok Y. Z., jediný svedok usvedčujúci obžalovaného N. z objednania vraždy poškodeného sa k okolnostiam zmeny objednávky z únosu na vraždu (čas a miesto) nevedel vyjadriť. Výpovedal však, že po jej oznámení obžalovaný L. O. (ani svedok J. I.) vraždu poškodeného vykonať nechceli. Z takejto objednávky boli „vyhúknutí“, a preto si to chceli rozmyslieť s tým, že zostali na pôvodnej dohode. Zároveň uviedol, že po skutku mu obžalovaný L. O. oznámil, že môže ísť za objednávateľom a povedať mu, že suseda tak vystrašil, že mu už žiadne problémy robiť nebude. Vedomosť o dohode obžalovaných L. O. a W. N. len na vystrašení poškodeného nemal. Sám vypovedal, že mu nemohlo ísť o vraždu, keď obžalovaný L. O. povedal, že do toho nejde. Keď povedal, že do toho nejde, tak to nechal tak.

Obhajobu obžalovaných L. O. a W. N. spoľahlivo nevyvrátili ani výpovede nepriamych svedkov J. I. a W. K..

Svedok J. I. na podklade výpovede ktorého bolo voči obžalovanému L. O. vznesené obvinenie okrem tvrdení, že obžalovaný L. O. sa na vraždu poškodeného pripravoval a nespáchal ju len z dôvodu technického zlyhania zbrane, ktorú na to chcel použiť uviedol aj ďalšie skutočnosti, ktoré boli inými vykonanými dôkazmi vyvrátené.

Na rozdiel od svedka Y. Z. vypovedal, že obžalovaný L. O. sa hneď po návrhu svedka Y. Z. rozhodol, že vraždu vykoná a na dokreslenie podrobne vysvetlil aj dôvod, pre ktorý svedok Z. akceptoval jeho odmietnutie (pretože L. O. hneď do toho vstúpil a svedkovi Z. povedal, že to vybaví aj bez neho). Na hlavnom pojednávaní však svedok svoju výpoveď už zmenil tvrdiac, že obžalovaný L. O. mu svoje rozhodnutie oznámil až neskôr v L. J..

Svedok zároveň uvádzal, že obžalovaný L. O. mu po skutku povedal, že poškodeného sa mu zavraždiť nepodarilo, pretože sa mu zasekol samopal, ktorý sa ešte snažil nejakým spôsobom opraviť, ako i to, že svedok Z. mu dal zálohu 7.000,- € a po skutku prišli obžalovaní L. O. a L. E. do J. na čiernej Octavii čo videl od baru, pri ktorom sa rozprával s čašníčkou.

Výpoveďou poškodeného W. O., ktorý páchatel'a skutku videl zo vzdialenosti 1,5 - 2 metre bolo na rozdiel od nepriamych svedkov I. a K. bez pochybností preukázané, že tento pri skutku nepoužil samopal, ale krátku guľovú zbraň s tláčikom („...možno tá pištoľ bola plynová..., pravdepodobne to bol

revolver..."), s ktorou žiadnym spôsobom nemanipuloval, t. j. ani sa ju žiadnym spôsobom nepokúšal opraviť. Že poškodený priebeh skutku podrobne vnímal dokazuje skutočnosť, že si všimol aj oči páchatela, podľa ktorých usúdil, že sa nejedná ani o W. N. ani o W. N.. Nie je preto relevantná odvolacia námietka prokurátora, že predmetný samopal zodpovedá zbrani, ktorá mohla byť použitá pri skutku. Výpoveďami svedka Y. Z. a obžalovaného O. bolo tiež zistené, že svedok obžalovanému ako zálohu vyplatil sumu 5.000.- € a nie 7.000.- €, ako to mal povedať obžalovaný O. svedkovi I. a aj to, že svedok J. I. nemohol od baru, pri ktorom sa rozprával s čašníčkou spozorovať príchod obžalovaných L. O. a L. E. na motorovom vozidle Octavia do J., ako to tvrdil vo svojej výpovedi. Možno preto vysloviť, že ak obžalovaný L. O. svedkovi J. I. o skutku niečo povedal, nie je to v súlade s výpoveďami poškodeného a svedka Y. Z.. Nemožno preto vylúčiť, ako na to poukázal aj prvostupňový súd, že išlo len o výhovorku obžalovaného, ktorý už časť finančných prostriedkov od svedka Z. prevzal, ale poškodeného nezavraždil. Napokon aj sám svedok Z. potvrdil, že nielen svedok J. I., ale ani obžalovaný O. poškodeného zavraždiť nechcel, a preto to nechal tak.

Svedok W. K. o spáchanom skutku žiadne vedomosti nemal a ku skutočnostiam, ktoré mu v minulosti predchádzali vypovedal len to, že obžalovaný L. O. vraždu poškodeného síce plánoval, ale na inom mieste a iným spôsobom („...vtedy bol taký plán...“) napokon však spolu nič nevykonali.

Z výpovedí osôb, ktoré vypovedali o existencii samopalu Agram plyní spoločné zistenie, že išlo o zbraň, ktorá bola v zlom technickom stave, bola poruchová a nie je preto logicky odôvodnený záver, že páchatel ju použil s úmyslom zavraždiť poškodeného.

Z obsahu spisu je tiež nepochybné, že zbraň, ktorú obžalovaný L. O. pri spáchaní skutku použil nebola nájdená. Nebol preto vyhľadaný a zadovážený objektívny dôkaz významný pre spoľahlivý záver o tom aký typ zbrane páchatel pri skutku použil, či táto v čase výstrelu pre technickú poruchu zlyhala alebo nie alebo išlo len o obžalovaným O. tvrdenú vernú repliku zbrane.

Obžalovaný L. O. skutok spáchal 02. marca 2011 a pretože do väzby bol vzatý 24. marca 2011, ak chcel poškodeného zavraždiť tak, ako tvrdí svedok I., mal na to ešte niekoľko týždňov čas. Poškodený W. O. vo svojich výpovediach však už o žiadnom následnom útoku na svoju osobu ani jeho pokuse nevypovedal. Naopak uviedol, že páchatelia ho možno chceli len vystrašiť a sám nevedel čo to malo znamenať.

Ku konštatovaniu prokurátora, že svedok Y. Z. bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok z 20. novembra 2014, sp. zn. PK/1T/37/2014 (právoplatným v ten istý deň) v bode 1/ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e), písm. f), ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na 140 písm. a) Tr. zák. a § 141 písm. a) Tr. zák., ktorým súd podľa § 44 Tr. zák. upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák. a obžalovaný W. N. bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 24. marca 2015, sp. zn. BB - 3T 42/2014 právoplatným v ten istý deň odsúdený v bodoch 1/ a 2/ pre trestný čin vraždy formou spolupáchatelstva sčasti dokonaný, sčasti v štádiu pokusu podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1 k § 210 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), písm. c), písm. j) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 171/2003 Z. z. a obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 141 písm. a) Tr. zák. spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. c) Tr. zák., najvyšší súd uvádza nasledovné. Z obsahu skutku v bode 1/ citovaného rozsudku, ktorým bol svedok Y. Z. právoplatne odsúdený nevyplýva, že pôvodcom zmeny objednávky bol obžalovaný W. N. a na podklade dokazovania vykonaného v posudzovanej veci platí, že obidve objednávky vrátane tej na zavraždenie poškodeného obžalovanému L. O. a svedkovi J. I. zadal Y. Z. a nie obžalovaný W. N.. Rozsudok bol vydaný po schválení dohody o vine a treste medzi prokurátorom a svedkom, a preto neobsahuje odôvodnenie. Z obsahu druhého citovaného rozsudku vo vzťahu k obžalovanému W. N. najvyšší súd konštatuje, že obžalovaný bol ním odsúdený za iné skutky ako to konštatoval aj prokurátor.

Poškodený W. O. potvrdil, že z konania obžalovaného L. O., ktorý mieril na neho zbraňou mal veľký

strach, pre ktorý rýchlo skočil do svojho auta, cez ktoré sa rýchlo presunul a schoval sa zaň.

Správne a v súlade so zákonom preto postupoval prvostupňový súd, keď konanie obžalovaného W. N. posúdil ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák., formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Tr. zák., pretože požiadal inú osobu o zabezpečenie vyhrážania sa inému smrťou, ťažkou ujmom alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu, pričom čin spáchal z osobitného motívu z pomsty a konanie obžalovaného L. O. ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., pretože spoločným konaním sa inému vyhrážal smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu, pričom čin spáchal závažnejším spôsobom konania, so zbraňou.

Z obsahu vykonaného dokazovania vyplýva, že okrem skôr uvedených a inými dôkazmi nepotvrdených výpovedí nepriameho svedka J. I. účasť obžalovaného L. E. na spáchaní skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku nemožno vyvodiť zo žiadneho iného dôkazu. Na podklade uvedeného preto správne a v súlade so zákonom postupoval prvostupňový súd, keď tohto spod podanej obžaloby podľa § 285 písm. a) oslobodil.

Hoci prvostupňový súd postupoval správne a v súlade so zákonom pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaných L. O. a W. N. a vo výroku o oslobodení obžalovaného L. E. spod obžaloby prokurátora, pochybil pri formulácii skutkovej vety napadnutého rozsudku. V rozpore s vykonaným dokazovaním a úvahami súdu na strane tridsaťtri napadnutého rozsudku skutkovú vetu ustálil tak, že „L. O. s doposiaľ neznámou osobou ako člen zločineckej skupiny, ktorej členovia sú označovaní ako „M.“ na základe požiadavky člena tejto skupiny W. N. prostredníctvom ďalšieho člena skupiny L. B. ...“ Z výpovedí obžalovaných W. N. a L. O., z ktorých prvostupňový súd vychádzal pri právnom posúdení ich konania, ako aj z jeho úvah na uvedenej strane napadnutého rozsudku ale vyplýva, že obžalovaný L. O. konal spôsobom uvedeným v nasledujúcej časti skutkovej vety na podklade priamej dohody s obžalovaným W. N. a teda nie prostredníctvom L. B. Správne mal preto prvostupňový súd postupovať tak, že tieto ním uvedené a zistené skutočnosti premietne aj do skutkovej vety v bode 1/ napadnutého rozsudku.

Prokurátor podal na V. B. v bode 2/ obžalobu pre zločin hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. pod. a), písm. f) Tr. zák. spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., na L. O. a B. X. pre obzvlášť závažný zločin hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. d), ods. 4 písm. a), ods. 5 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), písm. c) Tr. zák. a § 141 písm. a) Tr. zák. a na O. L. pre obzvlášť závažný zločin hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. d), ods. 5 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), písm. f) Tr. zák. a § 141 písm. a) Tr. zák., ktoré mali spáchať na v nej uvedenom skutkovom základe.

Podľa § 190 ods. 1 Tr. zák. trestný čin hrubého nátlaku spácha ten, kto iného násilím alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti poskytnúť plnenie majetkovej alebo nemajetkovej povahy pre seba alebo pre tretiu osobu za služby vlastné alebo služby tretej osoby, ktoré mu za takéto plnenie proti jeho vôli vnucuje, a to aj vtedy, ak také služby predstiera.

Prvostupňový súd po úprave skutkovej vety týkajúcej sa osôb, ktoré mali kontaktovať s príslubom finančnej odmeny za vykonanie fyzického útoku na poškodeného F. N. ako nižšie postaveného člena zločineckej skupiny a osôb, ktoré po vykonaní fyzického útoku kontaktovali poškodeného s cieľom, aby sa obrátil na L. B. ohľadne poskytnutia tzv. „ochrany“ zo strany L. B. na rozdiel od podanej obžaloby obžalovaných uznal za vinných z trestných činov uvedených v bode 2/ napadnutého rozsudku a obžalovaného O. L. spod obžaloby oslobodil.

Obžalovaného L. O. však uznal za vinného z trestného činu hrubého nátlaku napriek tomu, že skutková veta vo vzťahu k nemu zákonné znaky tohto trestného činu neobsahuje a naopak obsahuje skutkové okolnosti, ktoré doposiaľ vykonaným dokazovaním spoľahlivo preukázané neboli a takéto závery sú

preto predčasné.

Z jej obsahu vyplýva, že „...L. B. ako hierarchicky najvyššie postavená osoba v jednej časti zločineckej skupiny, ktorej členovia sa označujú ako „M.“ kontaktoval s príslubom finančnej odmeny za vykonanie fyzického útoku na poškodeného W. N. v bližšie nezistený deň roku 2009 pred dňom 06. októbra 2009 v Bratislave F. N. ako nižšie postaveného člena zločineckej skupiny „M.“, ktorého súčasne inštruoval, akým spôsobom má byť fyzický útok vykonaný. F. N. sa spojil s L. O., rovnako členom zločineckej skupiny „M.“ o zadaní od L. B. pričom spoločne naplánovali a zorganizovali útok na W. N. ...“.

Skutková veta teda u obžalovaného L. O. neobsahuje podstatné skutkové okolnosti, že „...L. B. ako hierarchicky najvyššie postavená osoba v jednej časti zločineckej skupiny, ktorej členovia sa označujú ako „M.“ kontaktoval s príslubom finančnej odmeny za vykonanie fyzického útoku na poškodeného W. N., ktorého cieľom bolo tohto proti jeho vôli prinútiť, aby platil Y. Z. za jeho služby resp. za služby zločineckej skupiny „M.“ spočívajúce v poskytnutí ochrany v bližšie nezistený deň roku 2009 pred dňom 06. októbra 2009 v Bratislave F. N. ako nižšie postaveného člena zločineckej skupiny „M.“, ktorého súčasne inštruoval a povedal mu, akým spôsobom a prečo má byť fyzický útok vykonaný. F. N. sa spojil s L. O. rovnako členom zločineckej skupiny „M.“, ktorému povedal o zadaní od L. B., jeho dôvodoch a cieľoch pričom spoločne naplánovali a zorganizovali útok na W. N.....“.

Chýbajú v nej preto tie skutočnosti, z ktorých by bolo zrejmé, že obžalovaný L. O. mal už pred vykonaním fyzického útoku vedomosť o cieľi fyzického útoku na poškodeného, ktorým malo byť prinútiť ho proti jeho vôli k plateniu za poskytnuté služby spočívajúce v poskytnutí „ochrany“ L. B. a zločineckej skupiny. Z ustálenej skutkovej vety vyplýva len to, že obžalovaný sa od svedka F. N. dozvedel o zadaní L. B. na vykonanie fyzického útoku na poškodeného W. N. s príslubom finančnej odmeny.

Výrok o vine obžalovaných V. B., L. O. a B. X. prvostupňový súd oprel o výpovede svedkov W. K., J. I. a Y. Z., poškodeného W. N. a svedkov, ktorí útok páchatel'ov na poškodeného videli.

Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní a v konaní, ktoré mu predchádzalo najvyšší súd zistil nasledovné.

Obžalovaní v priebehu celého trestného stíhania spáchanie trestných činov, z ktorých boli uznaní vinnými popreli. L. O. a B. X. síce vykonanie fyzického útoku na poškodeného priznali, avšak z celkom iných dôvodov a bez úmyslu spôsobiť mu ťažší následok vo forme ťažkej ujmy na zdraví. Obžalovaný L. O. priznal, že poškodeného uderil pištoľou po hlave, čím ho dostal na zem a B. X. vypovedal, že len podišiel k I. a K. tak, aby ho tyčami netrafili. Po skutku povedal, že už stačilo, ideme. K. mu v aute povedal, že nevie či poškodenému niečo neurobil s nohou, pretože keď ho bil tyčou, tak mu v nohe niečo prasklo. Zároveň zhodne uviedli, že skutok nespáchali ako členovia zločineckej skupiny, ale len z priateľstva k svedkovi J. I., ktorý ich požiadal, aby poškodeného nafackali, pretože sa zle zachoval k jeho kamarátovi. Napokon popreli aj vedomosť o účasti obžalovaných V. B., O. L. a svedka Y. Z. na skutku. Obžalovaný V. B. sa v priebehu celého trestného stíhania obhajoval tým, že s poškodeným sa poznal od detstva, boli kamaráti a na spáchanie skutku nemal dôvod a celú vec označil za nezmysel. Podrobne vysvetlil kedy, s kým a z akého dôvodu bol u poškodeného na návšteve. Obžalovaný O. L. spáchanie skutku poprel v celom rozsahu a poukázal na to, že tak spravil aj svedok I. ešte v procesnom postavení obvineného. Až po vyhlásení rozsudku špecializovaného trestného súdu z 28. mája 2013, sp. zn. PK-IT 10/2012 v inej veci, napísal I. vyšetrovateľovi list, ktorým ho požiadal o návštevu s tým, že vo veci, v ktorej bol obvinený z ublíženia na zdraví chce vypovedať a spravil tak preto, aby sa vyhol vysokému trestu. Uviedol, že obžalovaný B. s poškodeným boli priatelia a spolu ho po skutku navštívili, nevie však o čom sa oni dvaja rozprávali. Prítomní boli aj svedok Z., manželka poškodeného a ešte nejaký zamestnanec. Vo svojom vyjadrení k výpovedi svedka Z. na hlavnom pojednávaní o predmetnej návšteve v byte poškodeného uviedol podrobnosti o obsahu rozhovoru medzi ním, obžalovaným B. a svedkom Z., ako i to, kam odtiaľ so svedkom Z. išli a čo mu tento hovoril.

Za v podstatných okolnostiach spáchaného skutku zhodné naopak nemožno hodnotiť výpovede spolupracujúcich svedkov tzv. „kajúcnikov“ W. K., J. I. a Y. Z. a poškodeného W. N.. Poškodený a svedkovia svoje výpovede v priebehu trestného stíhania s plynutím času a sprísňovaním právnej kvalifikácie konania, pre ktoré bolo obžalovaným vznesené obvinenie postupne „obohacovali“ o ďalšie nové a významné skutočnosti a týmto spôsobom svoje výpovede v neprospech obžalovaných stupňovali. Napriek tomu, že zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie je základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie podstatným rozporom v ich výpovediach orgány činné v trestnom konaní a súd nevenovali pozornosť a ich príčiny neobjasňovali.

Prvý zo svedkov bol vypočutý W. K., vo vzťahu ku ktorému boli o. i. O. L., L. O. rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T 10/2012 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2014, sp. zn. 4To/7/2013 uznaní vinnými z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b), s poukazom na § 141 písm. a) v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák. a boli im uložené tresty odňatia slobody vo výmere dvadsaťpäť rokov každému samostatne.

Svedok bol vypočutý niekoľko dní po tom, ako vyšetrovateľ 26. októbra 2012 pokračoval v trestnom stíhaní voči neznámemu páchatelovi. Zároveň obvinenie voči svedkovi bolo 09. novembra 2012 dočasne odložené a na pokyn prokurátora mu bolo vznesené až po jeho výpovediach v prípravnom konaní.

V prvej výpovedi o okolnostiach predchádzajúcich spáchaniu skutku a jeho spáchania vypovedal neurčito používajúc výrazy „neviem, nie som si istý, zdá sa mi“. Týkalo sa to najmä tých skutočností kto pred skutkom šoféroval vozidlo, aké bolo v ňom rozmiestnenie páchatelov skutku, kto z nich prišiel do fyzického kontaktu s poškodeným ako prvý a akú mal zbraň a akej farby bolo vozidlo poškodeného. Pred skutkom sa buď od svedka I. alebo obžalovaného O. dozvedel len to, že idú niekoho zbiť. Až časom sa od niektorého z nich tiež dozvedel, že tú robotu mal zadať obžalovaný L., po bitke mal byť poškodený vystrašený a mal sa na obžalovaného obrátiť kvôli ochrane, ale presne to nevedel. Neurčito opísal útočníka, ktorý ako prvý prišiel do fyzického kontaktu s poškodeným aj v druhej výpovedi s tým, že sa mu to len zdá a dôvod útoku na poškodeného, ako aj prečo sa mal tento obrátiť na obžalovaného L. ani vtedy nepoznal. V tejto výpovedi dodal, že z vyšších miest bolo dané, že poškodeného majú zbiť. Po štyroch rokoch od spáchania skutku a právnom posúdení konania obžalovaných ako trestný čin hrubého nátlaku sa svedok rozpamätal na nové skutočnosti a o tých, ktoré si predtým pamätal vypovedal s ďalšími zmenami. Tie sa opätovne týkali toho, kto z páchatelov mal akú zbraň, kto vozidlo šoféroval a poškodeného zložil na zem. Konštatujúc koho to bola robota prvý raz spomenul meno obžalovaného V. B. a súčasne vyslovil domnienku, že sa jednalo o ochranu alebo niečo podobné. O. mal tú prácu zadať obžalovaný L., ktorý sa mal postarať o ostatné. Len všeobecne konštatoval, že na niektoré skutočnosti si spomenul postupne tvrdiac, že obžalovaný mal oproti posilňovní poškodeného bar, mali medzi sebou spory, ktoré nekonkretizoval a postupne sa mu to vynorilo. Nejak inak to opísať nevedel.

O útoku na poškodeného vypovedal, že ho stihol udrieť tyčou tri - štyrikrát po nohe (stehne), zdalo sa mu, že obžalovaný O. ho brokovnicou alebo teleskopickým obuškom udrel po hlave. Videl, že každý sa zaháňal, ale kto a kde presne udieral nevedel. Mal v sebe adrenalín, pretože prvýkrát robil niečo také za bieleho dňa a detaily si nepamätal. Ostatní páchatelia udierali tiež po nohách a chrbte. Cieľom útoku na poškodeného nebolo mu vážne ublížiť, len ho vystrašiť a preto ho mali biť len od pásu dole.

Na hlavnom pojednávaní potvrdil, že zadanie mal dať obžalovaný L. a výpoveď doplnil, že úlohou B. bolo nalákať poškodeného k nim, do skupiny, aby im platil čo mu povedal obžalovaný O.. Svoju výpoveď uzavrel vyhlásením, že „možnože sa to bude zdať neuveriteľné, že som si na obžalovaného B. spomenul až v poslednej výpovedi z prípravného konania vo februári 2014, ale spomenul som si preto, že som si spomenul.“

Z výpovede svedka možno teda zistiť, že udalosti, ktoré vnímal priamo svojimi zmyslami si dobre

nepamätal a tak o nich aj neurčito vypovedal, prípadne svoje výpovede menil. Na druhej strane, na skutočnosti o ktorých sa dozvedel len z počutia t. j. nepriamo sa pamätal aj veľkým časovým odstupom alebo sa na ne po rokoch rozepamätal.

Svedkovia J. I. a Y. Z. boli v prípravnom konaní v procesnom postavení svedkov vypočutí raz, po výpovedi svedka W. K. a po obvinení obžalovaných z trestného činu hrubého nátlaku. Obidvaja boli 13. decembra 2013 vylúčení zo spoločného konania obvinených O. L., L. O. a B. X. a aj ich výpovede sú zaťažené viacerými zásadnými rozpormi.

V priebehu svojej výpovede svedok I. upresnil, že pokyn na prefackanie poškodeného bez väčšieho ublíženia na zdraví mu dali svedok Y. Z. a obžalovaný O. L.. V spontánnej časti svojej výpovede ako dôvod útoku na poškodeného uviedol väčšiu sumu peňazí, ktorú mal poškodený zarobiť trestnou činnosťou, z ktorej chcel svedok Z. podiel. Po útoku na poškodeného mali komunikáciu s ním mať na starosti Z. s L. s tým, že peniaze od neho vylákajú. Obžalovanému O. vysvetlil o akého človeka ide, že má Z. zaplatiť peniaze a tie budú mať aj oni. Či to bolo povedané aj svedkovi K. a obžalovanému X. a čo im vlastne bolo povedané sa nepamätal. Za čo mal poškodený po útoku platiť svedok nevedel. Napriek tomu na výslovnú otázku vyšetrovateľa o ochrane poškodeného pripustil, že „môže byť“ s tým, že si to celé už presne nepamätá. Vedel len to, že účelom „malo byť získanie peňazí od poškodeného“. Následne v rozpore so svojimi tvrdeniami na ďalšiu otázku vyšetrovateľa odpovedal, že svedok Z. s obžalovaným L. si mali zobrať na starosť zabezpečenie ochrany poškodeného. O účasti obžalovaného V. B. na skutku nevedel. Pripustil, že keď pýtal peniaze, svedkovi K. povedali, že poškodený sa mal obrátiť na L., ale tak nespravil. K obhajobe obžalovaného O. vypovedal, že keď sa s ním pred skutkom rozprával a vysvetľoval mu kto je poškodený, súčasne mu povedal, že je to jeho kamarát a obžalovaný to zle pochopil, resp. nevedel, ako to obžalovaný pochopil, keď mu to vysvetľoval. Potvrdil, že spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví poškodenému páchatelia skutku v úmysle nemali a na tom sa všetci vopred dohodli. Tvrdiac, že poškodeného bili všetci, nevylúčil, že niekto mohol stáť bokom, zdalo sa mu však, že o rukách a nohách poškodeného bijú všetci. Na hlavnom pojednávaní sa na rozdiel od prípravného konania rozepamätal, že svedkovi K. a obžalovanému X. určite povedal, že ho oslovili svedok Z. s obžalovaným L. a že v priebehu bitky bol každý z páchatelov pri jednej končatine poškodeného. Objasnil, že vypovedať sa rozhodol z vlastnej vôle, pretože mal na to dostatok dôvodov. Bol odsúdený na dvadsaťtri rokov a myslí si, že to stačilo. Vypovedať sa rozhodol preto, aby sa v budúcnosti vyhol ďalším obvineniam.

Svedok Y. Z. ako jediný svedok priamo usvedčujúci obžalovaného V. B. z konania opísaného v úvodnej časti skutkovej vety si okolnosti, za ktorých k nemu došlo nepamätal. V prípravnom konaní vypovedal, že podobné veci s obžalovaným B. predtým už robili a súhlasil s tým, že sa s poškodeným stretne a dohodne, pretože obžalovaný si bol istý, že poškodený sa na neho so žiadosťou o ochranu obráti. Minimalizujúcu svoju účasť na skutku tvrdil, že podľa jeho názoru príkaz na napadnutie poškodeného dal obžalovaný B. a on mal celú vec s ochranou poškodeného len zastrešiť. Takýto príkaz však svedkovi I. nedal. Nepamätal sa či mu obžalovaný povedal, že poškodeného je treba zbiť a na začiatku sa nerozprávali ako ochrana poškodeného bude vyzeráť, ani o finančných čiastkach a akým spôsobom bude potrebné poškodenému pomôcť. Ochrana poškodeného by spočívala v tom, že prvý mesiac by s ním chodili nejakí ľudia a potom by sa to pomaly zrušilo a len mesačne by dával peniaze s tým, že by sa vedelo, že patrí pod ich skupinu. Podľa svedka I., O., K. ani X. nemali vedomosť o tom, že poškodenému sa má poskytnúť ochrana. Keď boli I. s L. blízko pri jeho rozhovore s B., mohli to počuť. Svedok svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní zásadným spôsobom skorigoval priznajúc, že príkaz na vyfackanie poškodeného dal svedkovi I. sám, avšak ani z tejto na rozdiel od výpovede svedka I. nevyplýva, že mu povedal aj dôvod tohto príkazu. Zároveň poprel, že pri jeho rozhovore s B. bol niekto prítomný tvrdiac, že vždy boli sami.

Poškodený W. N. bol v prípravnom konaní vypočutý päťkrát. V prvých troch výpovediach, z ktorých prvá bola vykoná v deň spáchania skutku a druhá až potom, ako ho mali s ponukou ochrany navštíviť obžalovaní B. a L. vypovedal o rôznych formách zastrasovania neznámymi osobami a v tretej 02. novembra 2012 na otázku vyšetrovateľa o ponuke ochrany pomerne podrobne vypovedal o osobách,

ktoré ho po skutku v nemocnici navštívili a o skutku sa s ním rozprávali. O motive útoku nevedel uviesť nič a obžalovaných B. s L. nespomenul. Na rozdiel od svedka K. hneď v prvej výpovedi poprel, že niektorý z páchatel'ov mal pri skutku brokovnicu ako i ponúknutie ochrany pred skutkom. Vo štvrtej výpovedi 07. januára 2013 na otázku vyšetrovateľa o ponuke ochrany po spáchaní skutku sa vyjadril, že ho navštívili rôzni ľudia, medzi nimi aj muž zrejme z bývalého Sovietskeho zväzu a ten mu ponúkol ochranu. Po viac ako troch rokoch až v tejto výpovedi po prvý raz uviedol aj mená obžalovaných a vyslovil domnienku, že ponúknutou pomocou mysleli podľa neho ochranu, ale priamo to nepovedali. Mená obžalovaných spomenul až po prvej výpovedi svedka K. 30. októbra 2012, v ktorej uviedol, že sa od svedka I. alebo obžalovaného O. dozvedel, že tú robotu mal zadať obžalovaný L., že poškodený mal byť po bitke vystrašený a mal sa obrátiť na L.. V poslednej piatej výpovedi z prípravného konania 18. februára 2014 po viac ako štyroch rokoch od spáchania skutku a vznesení obvinenia pre trestný čin hrubého nátlaku a výpovediach svedka J. I. a Y. Z. v procesnom postavení obvineného, v ktorej tento obžalovaný B. označil za objednávateľa skutku, ako i výpovedi svedka K. 13. februára 2014 o tom, že poškodený sa mal ozvať obžalovaným B. a L., že to bola nejaká ich robotu, že ho bolo treba zbiť, že sa jednalo pravdepodobne o nejakú ochranu poškodený vypovedal najpodrobnejšie. Na rozdiel od domnienky vyslovenej v predchádzajúcej výpovedi a žiadnej odpovedi vyšetrovateľovi v jeho tretej výpovedi na otázku vyšetrovateľa odpovedal, že obžalovaní B. a L. sa ho pri návšteve pýtali, či sa nechce stretnúť so svedkom Z., aby mu ponúkol ochranu, aby sa mu už nič také nestalo. Stretnutie zorganizoval obžalovaný B. a podmienky ochrany mu vysvetlil svedok Z.. Na prvom stretnutí boli okrem nich dvoch aj obžalovaní B. s L.. Rozhovor viedol svedok Z., ostatní boli len prísediaci. Finančný príjem z trestnej činnosti, ktorý ako dôvod fyzického útoku na jeho osobu uvádzal svedok I., poškodený poprel. Na hlavnom pojednávaní poškodený navyše dodal, že s obžalovaným B. sa poznal od pätnástich rokov a mal k nemu kamarátsky vzťah. Sám zisťoval, či mu obžalovaní B. s L. nevedia v tejto veci poradiť a po kladnej odpovedi mu priviedli svedka Z. s tým, že je ten, kto mu pomôže a on s tým súhlasil. Pri vysvetľovaní podmienok ochrany ho svedok Z. nezastrašoval ani naňho nijako nepôsobil a neskôr po jej odmietnutí nedošlo voči jeho osobe k žiadnemu incidentu ani útoku. Na rozdiel od výpovede svedka K. o žiadnych sporoch medzi ním a obžalovaným B. nevypovedal, návštevu svedka Z. u neho doma poprel a k osobe obžalovaného L. uviedol, že v podstate len doprevádzal obžalovaného B.. Opísal zranenia a následky, ktoré mu útokom páchatel'ov vznikli, priebeh útoku s tým, že páchatel'ov, ktorí ho udierali niečím tvrdým a kopali po celom tele a boli zamaskovaní nepoznal. V priebehu výsluchov upresnil, že spolujazdec mal krátku guľovú zbraň, na zemi ležal na pravom boku schúlený do kľbka a rukami si chránil hlavu. Registroval troch páchatel'ov, ale od svedkov útoku sa dozvedel, že páchatelia boli štyria.

Tieto zásadné rozpory vo výpovediach svedkov „kajúčnikov“ a poškodeného, ktoré najvyšší súd zámerne prevzal do svojho rozhodnutia a podrobne na ne poukázal, orgány činné v trestnom konaní a prvostupňový súd prehliadli, ich dôvody neobjasnili a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa s nimi ako základným a nevyhnutým predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie nevysporiadali, hoci podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a súd aj podľa § 253 ods. 3 Tr. por. boli povinné tak spraviť.

Skutkové zistenia vo vzťahu k bodu 2/ napadnutého rozsudku sú preto predčasné a na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti je potrebné tieto nedostatky odstrániť, uvedených svedkov znovu vypočuť a vykonať aj ďalšie obžalovanými navrhnuté dôkazy na objasnenie okolností svedčiacich v ich prospech.

Výrok o vine obžalovaného V. B. prvostupňový súd oprel o výpoveď priameho svedka Y. Z. a nepriamo o správanie obžalovaného po spáchaní skutku, keď poškodeného niekoľkokrát navštívil či už v nemocnici alebo u neho doma a zisťoval od neho informácie o tom, kto môže byť za jeho napadnutím a sprostredkovoval stretnutie so svedkom Z.. Inak povedané, výrok o jeho vine okrem priameho svedka Z. oprel aj o výpoveď poškodeného W. N., pretože len on vypovedal o okolnostiach návštev obžalovaného B. a skutočnostiach s nimi súvisiacimi. Výrok o vine obžalovaných L. O. a B. X. oprel o výpovede svedkov Y. Z., J. I. a W. K..

Vo svojich rozhodnutiach najvyšší súd už viackrát vyslovil, že výpovede páchatel'ov - svedkov je

nevyhnutné overiť ďalšími či už priamymi či nepriamymi dôkazmi, ktoré by preukazovali dokazovanú skutočnosť a je potrebné ich hodnotiť s racionálnym prístupom posudzovania ich vierohodnosti, aj so zreteľom na skutočnosť existujúcich benefitov a že jeden priamy dôkaz musí byť starostlivo overený radom ďalších nepriamych dôkazov potvrdzujúcich vierohodnosť priameho dôkazu o účasti obžalovaného na spáchaní skutku.

Na strane 44 tohto rozhodnutia najvyšší súd poukázal na rozpory vo výpovediach priameho svedka Y. Z., a na stranách 41, 42 svedka K., 43, 44 svedka I. a 44 - 46 poškodeného N.. Preto bude potrebné menovaných na hlavnom pojednávaní vyzvať, aby ich dôvody na hlavnom pojednávaní odstránili a vysvetlili.

Obžalovaný V. B. spáchanie skutku poprel. Svedok Y. Z. usvedčujúci ho z nápadu poskytnutia ochrany poškodenému dôvod aktivity obžalovaného vo veci, ktorá sa ho žiadnym spôsobom netýkala (t. j. pohnútku obžalovaného) neobjasnil. Z vykonaného dokazovania spoľahlivo vyplýva, že obžalovaný B. členom zločineckej skupiny M. nebol, mal samostatný zdroj príjmov a bolo preukázané, že s jej činnosťou nemal nič spoločné. Svedok vypovedal, že na začiatku sa s obžalovaným o peniazoch nebavili a predtým už také veci spolu robili. Je preto potrebné svedka požiadať o vysvetlenie, aký dôvod mal mať obžalovaný B. na konanie, pre ktoré je trestne stíhaný. Ak mala byť dôvodom konania obžalovaného ziskuchtivosť, svedok nech vysvetlí, čím bola odôvodnená a čo viedlo obžalovaného k tomu, aby konal spôsobom uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku navyše až tak, že mu po čase mal povedať, že poškodenému je treba dať po hlavu. Nech konkretizuje, aké podobné veci predtým spolu robili ako to uviedol vo svojej výpovedi a čím ho obžalovaný, ktorý sa mal poznať aj s inými zločineckými skupinami presvedčil, že poškodený sa na neho po útoku so žiadosťou o ochranu určite obráti, keď tak nespravil a ponuku svedka otvorene odmietol. Z výpovede poškodeného vyplýva, že podľa ponuky svedka Z. mal za svoju ochranu mesačne platiť 2.000,- € a do každej svojej prevádzky dať bezpečnostnú službu patriacu tejto zločineckej skupine. Svedok uvádzal, že ochrana poškodeného by bola vykonávaná tak, že spočiatku by s poškodeným chodili nejakí ľudia, potom by sa to pomaly zrušilo a len mesačne by dával peniaze s tým, že by sa vedelo, že patrí pod ich ochranu. Logický je preto predpoklad, že peniaze za ochranu by obžalovaný platil skupine M. a nie obžalovanému B.. Ak mali byť dôvodom konania obžalovaného V. B. vzájomné spory s poškodeným, o ktorých bez bližšej konkretizácie vypovedal len svedok W. K., potom bude pre objasnenie motívu, pre ktorý mal obžalovaný konať spôsobom uvedeným v úvodnej časti skutkovej otázky potrebné vypočítať k tejto otázke aj obžalovaného B.. Podľa svedka Z. svedkovia I. a K. ani obžalovaní O. a X. nemali vedomosť o dôvode útoku na poškodeného a ak to I. s L. mohli počuť, keď boli blízko jeho rozhovoru s obžalovaným, na hlavnom pojednávaní to nepriamo vylúčil tvrdiac, že s obžalovaným bol vždy sám.

Nelogické sú rozpory vo výpovediach poškodeného W. N. uvedené na stranách 44 - 46 najmä preto, že nie sú v súlade s princípmi uchovania prežitého v ľudskej pamäti. Napriek tomu, že s pribúdajúcim časom sa v nej uchované postupne zoslabuje a vytráca, u poškodeného W. N. nastal opačný stav. Poškodený napriek tomu, že o iných osobách v tejto súvislosti vypovedal, na obžalovaných a ich ponuke si v prvých výpovediach ani raz nespomenul a o týchto a ich ponuke začal vypovedať až po niekoľkých rokoch aj to len vo forme domnienky. Okrem objasnenia tohto stavu poškodený nech sa vyjadrí aj k tvrdeniu svedka K. o ich vzájomných sporoch s obžalovaným B., ako aj ku svojmu tvrdeniu na hlavnom pojednávaní, že sám u obžalovaných zisťoval, či mu vedia poradiť ohľadom ochrany.

Rozpory na stranách 41, 42 bude musieť objasniť aj svedok W. K. vysvetliť, prečo o udalostiach priamo vnímaných vlastnými zmyslami vypovedal len neurčito a na tie, o ktorých sa dozvedel len z počutia si pamätal alebo sa na ne rozepamätal aj po rokoch, a to najmä na obžalovaného V. B. a jeho úlohu v celej veci.

Svedok J. I. v rámci objasňovania rozporov na stranách 43, 44 bude musieť vysvetliť najmä dôvod, pre ktorý v spontánnej časti svojej výpovede a na otázky vyšetrovateľa o ochrane poškodeného vypovedal úplne odlišne, a to napriek tomu, že vypovedal, že o dôvode útoku na poškodeného nevedel, celé si to presne nepamätal a rozdielne vypovedal aj o vedomosti svedka K. a obžalovaného X. o tom, kto útok na

poškodeného prikázal s tým, že sa na to rozepamätal až neskôr na hlavnom pojednávaní.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že svedok Z. poveril I. a O. úlohou dať po hlave poškodenému, aby začal platiť za ochranu. Toto však svedkovia Z. a I. v priebehu dokazovania popreli s tým, že pri zadaní tejto úlohy obžalovaný O. prítomný nebol. Prvostupňový súd to však v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol napriek tomu, že v skutkovej vete ustálil, že „...na čo L. B. ako hierarchicky najvyššie postavená osoba v jednej časti zločineckej skupiny, ktorej členovia sa označujú ako „M.“ kontaktoval s príslušom finančnej odmeny za vykonanie fyzického útoku na osobu poškodeného W. N., v bližšie nezistený deň roku 2009 pred dňom 06. októbra 2009 v Z. F. N. ako nižšie postaveného člena zločineckej skupiny „M.“ ktorého súčasne inštruoval, akým spôsobom má byť fyzický útok vykonaný. F. N. sa spojil s L. O. rovnako členom zločineckej skupiny „M.“ o zadaní od L. B. pričom spoločne naplánovali a zorganizovali fyzický útok na W. N...“.

Nielenže svedkovia Z. a I. nepotvrdili, že obžalovaný O. bol prítomný pri zadaní úlohy, ale ani z jednej výpovede svedka Z. (ani zo skutkovej vety) nevyplyva, že spolu s príkazom na vyfackanie poškodeného povedal svedkovi I. aj dôvod svojho príkazu, t. j. dôvod útoku na poškodeného a zároveň z jeho výpovede vyplýva, že pri rozhovoroch s obžalovaným V. B. nikto iný nebol. Napokon nielen obžalovaný O. a X. vypovedali, že o účasti obžalovaného B. na skutku nič nevedeli, ale to isté potvrdil aj svedok J. I., ktorý príkaz od Z. prevzal. Za daného stavu vyvstáva logický záver, že obžalovaný L. O. dôvod útoku na poškodeného nepoznal, a o účasti obžalovaného V. B. na skutku nevedel, a preto o nich nemohol povedať ani svedkovi W. K., ktorý tieto skutočnosti uvádzal ako súčasť svojej poslednej výpovede.

Tieto rozpory vo výpovediach svedkov „kajúcnikov“ a poškodeného W. N., ich príčiny a objasnenie majú vo svetle obhajoby obžalovaných, ako aj vyjadrenie svedka I. na hlavnom pojednávaní k obhajobe obžalovaného L. O. o tom, ako pochopil obžalovaný jeho vyjadrenie k poškodenému ako kamarátovi, zásadný význam pre spoľahlivé rozhodnutie o vine obžalovaných. Až po ich odstránení a vykonaní ďalších dôkazov výsluchmi manželky poškodeného a svedkov B. B. a N. Z. bude možné zistiť, či obžalovaný V. B. skutočne požiadal svedka Y. Z. o vykonanie fyzického útoku na poškodeného s úmyslom prinútiť ho proti jeho vôli, aby platil skupine M. za svoju ochranu a s týmto cieľom po vykonaní fyzického útoku poškodeného navštívil a či práve naopak poškodený u neho a obžalovaného O. L. nezisťoval, či mu obžalovaní nevedia s touto ochranou poradiť a so stretnutím so svedkom Z. súhlasil, ako to vypovedal na hlavnom pojednávaní. Uvedené má zásadný význam aj pre zistenie, či obžalovaní L. O. a B. X. mali skutočne vedomosť o dôvode útoku na poškodeného W. N. a či konali ako členovia zločineckej skupiny „M.“ alebo skutok spáchali len s nimi uvádzaných dôvodov na žiadosť kamaráta J. I. a z priateľstva k nemu. Pri úvahách o vine a právnom posúdení konania obžalovaných bude musieť prvostupňový súd prihliadnuť aj na skutočnosť, že poškodený niekoľko rokov o dôvode fyzického útoku na svoju osobu nič nevedel a jeho výpoveď, že svedok Z. mu síce podmienky ochrany vysvetlil, ale nikto a k ničomu ho nenútil, ochranu mu proti jeho vôli nevnucoval a po jej odmietnutí žiadne násilie ani vyhrážky voči jeho osobe vykonané neboli a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s nimi vysporiadať.

K ďalšej skutkovej otázke týkajúcej sa priebehu fyzického útoku na poškodeného W. N. najvyšší súd poukazuje na výpovede jeho účastníkov, t. j. obžalovaných L. O., B. X. a svedkov J. I., W. K. a samotného poškodeného W. N.. ako aj vypracovaný znalecký posudok znalca MUDr. Rudolfa Sokola, MPH.

Významné z nich je zhodné tvrdenie účastníkov útoku, že jeho cieľom bolo poškodeného vystrašiť a nie mu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Obžalovaní L. O. a B. X. ťažké ublíženie na zdraví poškodeného zhodne popreli a o tom, že poškodeného bili všetci svedčia len J. I. a W. K.. Svedok I. pritom však vypovedal, že všetci ho udierali po rukách a nohách ale pritom nevylúčil, že niekto stál bokom, lebo sa každý sústredil na bitie a zdalo sa mu, že poškodeného bijú všetci. Na hlavnom pojednávaní dodal, že v priebehu bitky každý z páchatel'ov stál pri jednej končatine čo však nie je v súlade s výpoveďou poškodeného a ostatných účastníkov skutku o tom, že v priebehu útoku ležal na zemi schúlený na

pravom boku a rukami si chránil hlavu. Len svedok W. K. vypovedal, že poškodeného udrel tyčou tri až štyrikrát po nohe (stehne) a zdalo sa mu, že obžalovaný O. ho brokovnicou alebo teleskopickým obuškom udrel po hlave. Mal v sebe adrenalin a detaily si nepamätá a kto a kde poškodeného udieral nevedel. Poškodený páchateľov skutku nepoznal a kto z nich a na ktorú časť jeho tela útok viedol nevedel.

Napriek tomu, že skutok mali obžalovaní spáchať ako členovia zločineckej skupiny a nie ako spolupáchatelia z ich výpovedí vyplýva spoľahlivý záver, že na spôsobe útoku voči poškodenému boli vopred dohodnutí tak, aby ním poškodeného len vystrašili a nespôsobili mu ťažkú ujmu na zdraví. Znaleckým dokazovaním bolo zároveň preukázané, že väčšina zranení poškodeného mala povrchový charakter. Povahu ťažkej ujmy na zdraví mali len zranenia na ľavej nohe poškodeného a boli spôsobené útokom minimálne dvoch osôb. Najväčšia intenzita útoku smerovala na ľavé predkolenie a členky poškodeného.

Je preto nevyhnutné, aby prvostupňový súd za stavu, keď obžalovaní L. O. a B. X. spáchanie skutku popreli, po opätovnom a dôkladnom vyhodnotení výpovedí všetkých páchateľov skutku posúdil, či ťažkú ujmu na zdraví poškodeného svojím konaním skutočne spôsobili obžalovaní L. O. a B. X. alebo či k jej vzniku nedošlo len v dôsledku excesu niektorého z ostatných účastníkov útoku na poškodeného a s týmito skutočnosťami sa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vyrovnal.

Pokiaľ ide o oslobodzujúci výrok napadnutého rozsudku týkajúci sa obžalovaného O. L., najvyšší súd z obsahu vykonaného dokazovania zistil, že zo spáchania skutku ho priamo usvedčuje len svedok J. I. tvrdiaci, že svedok Y. Z. s obžalovaným O. L. mu bez direktívneho prikázania navzájom sa dopĺňajúc povedali, že by bolo najlepšie poškodeného nafackať, na výstrahu ho ľahšie zbiť a oni s ním už potom budú komunikovať a peniaze, ktoré mal zarobiť trestnou činnosťou z neho vylákajú. Naopak ďalší priamy svedok Y. Z. účasť obžalovaného O. L. na spáchaní skutku jednoznačne poprel tvrdiac, že obžalovaný sa tam možno „nachométol, bol kamarát so všetkými“, ale so skutkom nemal nič spoločné a čo mal o skutku obžalovaný vedieť mu nebolo známe. Svedok W. K. ako nepriamy svedok síce vypovedal, že O. mu časom povedal, že tú robotu mal zadať obžalovaný L., na ktorého sa mal po útoku poškodený obrátiť a že úlohou B. bolo nalákať poškodeného k nim, do skupiny, aby im platil (taktiež vypovedal, že obžalovaný O. mu povedal, že poškodený sa mal ozvať obžalovanému L. a obžalovanému B., že to bola nejaká ich robotu), avšak jeho tvrdenie bolo vyvrátené nielen výpoveďami obžalovaného L. O., ale nepriamo aj svedkov Y. Z. a J. I.. Svedkovia vypovedali, že pri rokovaní s B. nikto iný prítomný nebol (svedok Z.) alebo, že o jeho účasti na skutku nemali vedomosť (svedok I.). Z tohto dôvodu vedomosť o obžalovanom V. B. nemohol mať ani obžalovaný O., ktorý mal informácie len od svedka J. I..

Samotný poškodený W. N. účasť obžalovaného O. L. na skutku najskôr označil len domnienkou vyjadriac sa, že ponúknutou pomocou s obžalovaným B. podľa neho mysleli ochranu a len neskôr vypovedal, že v súvislosti s touto mu ponúkli, že ho skontaktujú so svedkom Z.. Zároveň však tiež vypovedal, že zisťoval, či mu vedia poradiť ohľadom ochrany na čo mu povedali že áno, priviedli Z. s tým, že on je ten, ktorý mu pomôže. Rozhovor o ochrane viedol svedok Y. Z. a obžalovaní B. s L. boli len prísediaci.

Povinnosťou prvostupňového súdu preto bude upraviť skutkovú vetu v bode 1/ napadnutého rozsudku tak, ako na to bolo poukázané v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia, vykonať dokazovanie v naznačenom smere, prípadne vykonať aj ďalšie dôkazy, ktorých potreba vyvstane v priebehu ďalšieho dokazovania, vykonané dôkazy vyhodnotiť v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por. berúc do úvahy nielen dôkazy, ktoré svedčia v neprospech obžalovaných, ale aj v ich prospech a dôsledne sa nimi v intenciách § 168 ods. 1 Tr. por. vysporiadať zvlášť preto, že ide väčšinou o nepriame dôkazy, o ktoré oprel prokurátor vinu obžalovaných v obžalobnom návrhu. Jeho povinnosťou bude tiež posúdiť, či pre obžalovanými navrhovaný postup podľa § 150 Tr. por. sú v posudzovanom prípade splnené zákonné podmienky a následne rozhodnúť, či tento dôkaz vykoná. Zároveň bude musieť v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetliť svoje úvahy nielen vo vzťahu ku samotným skutkovým zisteniam pri hodnotení

vykonaných dôkazov, ale aj k právnomu posúdeniu konania obžalovaných teda akými úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa jednotlivých ustanovení Trestného zákona.

Z týchto dôvodov najvyšší súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia. Vo vzťahu k bodu 1/ napadnutého rozsudku tak rozhodol na podklade odvolania prokurátora, ktorý ho síce podal v neprospech obžalovaných W. N., L. O. a L. E., avšak najvyšší súd ako súd odvolací pri skúmaní ním uvedených dôvodov rozhodol v prospech obžalovaných, pretože aj odvolanie prokurátora podané v neprospech obžalovaných pripúšťa rozhodnutie v ich prospech. Len v prípade podania odvolania v prospech obžalovaných Trestný poriadok zakazuje rozhodnúť v ich neprospech.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.